

ALAN LEZAN

ASYLUM

NOVELLA

Kayıp, yeni başlangıç ve umudun gücü
üzerine dokunaklı bir hikaye.

Prolog – Colemêrg Üzerindeki Rüzgâr

Colemêrg'in dağlarından süzölüp gelen rüzgâr, çoktan susmuş sesleri taşır koynunda. Asla geri dönmeyen adımların yankısını, gecenin karanlığında evlatlarını arayan annelerin fısıltılarını taşır. **Nuda** işte bu rüzgârın koynunda doğdu — dünyanın adaletsiz olduğunu erkenden öğrenen, ama bazen kendisine açılan bir kalp bulabilen o kız çocuğu.

Kayalıkların sarmaladığı, askerlerin gölgesinde duran ve yalnız fısıltıyla anlatılan hikâyelerin sindiği bir vadide büyüdü. Ağabeyleri dövüşmek için dağlara gitti. Abla, hayat vakit tanımadığı için erkenden gelin oldu. Ve en küçükleri olan Nuda, hayat ona neredeyse hiç sebep sunmamışken bile tebessüm etmeyi öğrendi.

On altısına bastığında, gitmesi gerektiğine karar verdi. Cesaretinden değil — sevgisinden. Geceleri sessizce ağlayan bir anneye duyduğu sevgiden. Ellerini kaldıracak mecali kalmamış bir babaya duyduğu sevgiden. Sınırların ötesinde, bir yerlerde kendisini bekleyen o geleceğe duyduğu sevgiden.

Yolun onu nereye götüreceğini bilmiyordu.

Bildiği tek şey şuydu: Kalırsa, her şey darmadağın olacaktı.

Ve böylece başladı yolculuğu. Onu hiç bilmediği bir diyara götüren bir yolculuk. Onu bana getiren bir yolculuk. Hukuki bir terim olarak değil, yeşeren bir umut olarak **Sığınak** adını vereceği bir yolculuk.

1 – İki Muz

Frankfurt am Main'ın üzerindeki gökyüzü, o sabah sanki birileri çatıların üzerine soluk bir tül sermişçesine pusluydu. Ellerim montumun ceplerinde derinlere gömülü, kafam gündelik düşüncelerle dolu, her zamanki gibi süpermarkete doğru yürüyordum. Özel hiçbir şeyin beklenmediği o sıradan günlerden biriydi — ve sırf bu yüzden, bazen insanı hayatından yakalayıp sarsan bir şeyler oluverirdi.

Süpermarketin cam kapısının önünde oturuyordu.

Henüz on altısını yeni geçmiş, aynı anda hem büyüleyici hem de kırılgan görünen bir yüzü olan bir kız çocuğu. İri, karanlık gözleri, ancak çok erken yaşta çok fazla şeye şahit olmak zorunda kalan insanların gözlerinde görülebilecek o derin gölgelerle kaplıydı. Elinde buruşuk bir karton bardak tutuyordu ama aktif olarak dilenmiyordu. Öylece duruyordu orada; gelip geçen yayaların tek bir bakış bile lütfetmediği soğuk kaldırım taşlarının sessiz bir parçası gibi.

Belki de bana bakış biçimindeydi her şey — talepkâr değildi, yalvarmıyordu, sadece o anın içinde öylece duruyordu. İçeri girdim, alışverişimi yaptım ve otomatik kapıdan tekrar dışarı çıktığımda elimde iki muz vardı. Gerçekte ihtiyacı olan şeyin yanında neredeyse gülünç derecede küçük, mütevazı bir armağan.

Fakat muzları ona uzattığımda bir şey oldu.

Gülümsedi. Sıradan, nezaketen yapılmış bir tebessüm değildi bu. Gelip geçici bir teşekkür de değildi. Bu şehrin sokaklarında

nadiren rastlanacak türden, ruhun en derinlerinden süzölüp gelen bir ışıltıydı.

„Thank you“, dedi fısıltıyla.

Aslında yoluma devam edecektim. Ama bir şey beni orada tuttu — belki merak, belki merhamet, belki de kelimelerle tarif edilemeyen görünmez bir bağ.

„Nerelisin?“, diye sordum.

Başını kaldırdı, alnına düşen koyu bir saç tutamını geriye itti ve İngilizce yanıt verdi:

„I am Kurdish.“

„Hangi bölgesinden?“

„North Kurdistan. Colemêrg.“

Kaşlarımı çattım. „Colemêrg?“

Ağırbaşlı bir edayla başını salladı. „Türkler Hakkari diyor.“

İçimde bir şeyler kıpırdadı. Kendi köklerimin, Dersim’in, memleketimin o sarp dağlarının ani hatırasıydı bu. Ona kısaca bahsettim — ve bardağına beş avroluk bir banknot bıraktığımda, sanki ona koca bir krallık bahşetmişim gibi gözlerinin içi parıldadı.

Yoluma devam ettim. Ama onu da yanımda götürdüm — düşüncelerime sınımsız kazınmış olarak.

İki gün sonra yine oradaydı.

Bu kez, sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi beni daha uzaktan görür görmez gülümsedi. Yanına yaklaştım, nerede kaldığını sordum. Kısık bir sesle yanıtladı:

„Bir mülteci kampında. Friedberg’de.“

„Almanya’ya nasıl geldin?“

Bakışları ellerine doğru süzüldü. „Yasa dışı yollardan.“

Sonra aniden gözlerini kocaman açarak bana baktı: „Polis misin?“

Yüksek sesle güldüm. „Hayır. Sadece meraklı.“

O da kahkahama katıldı — kısa, berrak bir çınlama; ama bir o kadar hızlı sönüp giden.

„Burada çalışmana izin yok“, dedim sakince. „Ve kalma hakkı elde etme şansın çok düşük.“

Sessizce başını salladı. Sonra yüz hatları değişti; çehresi yumuşadı, hüznü ve yürek burkan bir kırılmalığa büründü.

„Annemle babam hâlâ yaşıyor. Üç kardeşim var. İki ağabeyim... gerillaya katıldılar. Üç yıl boyunca dağlarda savaştılar. Sonra öldüler. Biri on dokuzundaydı. Diğeri yirmi bir.“

İçi titremeden, tek bir damla gözyaşı dökmeden konuşuyordu; ama her bir kelimenin yüreğinde tonlarca ağırlık yaptığını hissedebiliyordum.

„Ablamın üç çocuğu var. Hiç paramız yok. Burada çalışmak istiyorum... sadece birkaç yıl... sonra geri dönüp küçük bir büfe satın almak istiyorum. Hepimizin bir işi olsun, yaşayabilelim diye.“

Ne diyeceğimi bilemedim. Bazı hikayeler her türlü yanıtı yutup yok eder.

Ertesi gün merdiven boşluğunda 84 yaşındaki komşum Bayan Amend ile karşılaştım. Acilen bir temizlikçi aradığından yakınıyordu. Çok düşünmedim:

„Bir etrafa soruşturayım,“ dedim.

Ve o an kimi arayacağımı çok iyi biliyordum.

Nuda’ya bundan bahsettiğimde gözlerinde bir umut ışığı belirdi. Hemen ne zaman başlayabileceğini öğrenmek istedi. Fakat gözüm kıyafetlerine takıldı — incecik, yıpranmış, gerçek bir iş için hiç de uygun olmayan giysiler.

„Bende tişörtler ve pantolonlar var“, dedim. „Birkaçını sana verebilirim.“

Mahcup bir edayla, derin bir minnetle başını salladı.

Ertesi gün evime geldi. Duş aldı, saçlarını geriye taradı; temiz bir gömlek ile benim kargo pantolonlarımdan birini giydi. Ve birdenbire karşımda bambaşka biri duruyordu — artık sokaktaki o bakımsız kız çocuğu değil, gözlerinde gurur ve geleceğin ışığı taşıyan genç bir kadın.

2 – Bayan Amend

Akşam, şehrin çatıları üzerine yumuşak bir örtü gibi inerken Nuda ile Bayan Amend'in kapısının önünde duruyorduk. Alacakaranlığın havası serindi ama üşütmüyordu; uzaktan Frankfurt'un akşam trafiğinin boğuk gürültüsü geliyor, kuşların son, ürkek cıvıltılarına karışıyordu. Nuda hemen yanı başımdaydı; parmaklarını birbirine kenetlemiş, omuzlarını hafifçe kasmıştı. Üstü başı temiz, derli topluydu ama yine de gözlerinde, gizlenmesi imkânsız, çok derinlere işlemiş bir tedirginlik okunuyordu.

Zile bastım. Birkaç saniye geçti, ardından ağır ahşap kapı aralandı. Bayan Amend kapı eşiğinde belirdi — minyon, narin bir kadındı; yüzü, çok okunmuş, sevgiyle yıpranmış eski bir kitap gibi sayısız kırışıkla kaplıydı. Ancak koyu renk gözleri şaşırtıcı derecede berrak, canlı ve merak doluydu.

Bakışları Nuda'ya değdiği anda, ifadesinde bir şeyler değişti. Yüzüne sıcaklık, içten bir ışıltı yayıldı.

„Ah, ne kadar güzel,“ dedi titrek bir sesle. „Yarın hemen başlayabilirsiniz.“

Nuda gülümsedi; ihtiyatlı, neredeyse utangaç bir gülümsemeydi bu. Omuzlarındaki gerginliğin nasıl çözüldüğünü adeta hissettim, yanı başımda hafifçe nefes aldı.

Ertesi sabah ilk iş günü başladı.

Bayan Amend'in evi, anılarla dolu küçük bir müzeyi andırıyordu. Her biri titizlikle bakılmış, her bir eşyada okunabilen kendine has bir geçmişe sinmiş üç oda. Terrazzo yer karoları, sabahın yumuşak ışığında, sanki onlarca yıl boyunca güneyin güneşini içine emmiş gibi sıcacık parılıyordu. Banyo beyaz fayanslı, sade ve kusursuzca temizdi — insana mutlak bir huzur veren bir yer.

Nuda salonun ortasında durmuş, sanki yabancı bir gezegene ayak basmış gibi etrafı süzüyordu. Evi ona gezdirmek için yanında kalmıştım.

„Gerçekten çok bir şey yok,“ diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. „Sadece biraz temizlik. Bayan Amend çok cana yakın bir kadındır.“

Nuda hevesle başını salladı. „Her şeyi yaparım,“ dedi kısık bir sesle. „Çalışabildiğim için o kadar mutluyum ki.“

Ona baktım. Söylediği her kelimedede tamamen samimiydi. Başkaları için angarya sayılacak bir fırsat, onu derinden sarsmıştı.

İlk hafta, sakin ve düzenli akan bir nehir gibi geçip gitti.

Her sabah Friedberg'den otobüsle Frankfurt'a geliyor, her öğleden sonra tam vaktinde Bayan Amend'in kapısında belirliyordu. Neredeyse sevgi dolu denebilecek bir titizlikle temizlik yapıyordu. Terrazzo karoları parıldayana kadar siliyor, raftaki kitapları hizaya sokuyor ve yaşlı kadının geçmişinin uyuduğu gümüş çerçeveleri parlatıyordu.

Ve işini her bitirdiğinde yukarıya, benim yanıma geliyordu. Kapımı usulca çalıyor, içeri giriyor ve teşekkür ediyordu —

bir kez, iki kez değil, o kadar sık ve içtenlikle yapıyordu ki bunu, bir süre sonra ne cevap vereceğimi bilemez oluyordum.

„Alan... teşekkür ederim... teşekkür ederim... teşekkür ederim...“ Sesi yumuşacıktı; içine rahatlama ve yeni bir umut sinmişti.

Ben ise genellikle mahcup bir şekilde gülümsüyordum. „Nuda, gerçekten abartılacak bir şey değil.“

Kararlı bir şekilde başını sallıyordu. „Benim için bu her şey.“

Bir akşam benim mutfakta birlikte oturuyorduk. Uzun bir gün olmuştu; yorgun görünüyordu ama tuhaf bir şekilde huzurluydu. Taze çay demlemiştim, odaya nane kokusu yayılıyordu. Nuda, sanki o sıcaklığı sonsuza dek içinde tutmak ister gibi iki elini bardağın etrafına sarmış, masada oturuyordu.

„Okul mezuniyetin var, değil mi?“, diye sordum laf arasında.

Başını salladı. „Ortaokul. Sekiz sınıf.“

Kaşlarımı çattım. „Almanya’da lise dengi bir diploma için on sınıf okumak gerekiyor.“

Bana baktı ve anında gözlerine karanlık bir gölge düştü. „Yani ben... hiçbir şey miyim?“

„Hayır!“, dedim hemen. „Sen kesinlikle hiçbir şey değilsin. Sadece önünde yürümen gereken biraz daha yol var.“

Uzun süre sessiz kaldı. Sonra kısık bir sesle mırıldandı:

„Çok isterdim öğrenmeyi. Almanca. İngilizce. Her şeyi. Ama... o zaman annemle babama kim yardım edecek?“

Koyu gözlerinin dolduğunu gördüm — gözyaşlarıyla değil, çok daha derinlere uzanan sancılı bir ağırlıkla. Bayan Amend'den kazandığı her bir kuruşu memleketine gönderdiğini biliyordum. Kendisine en ufak bir şeyi bile çok gördüğünün farkındaydım.

„Burada kaçak çalışarak kazandığın parayla,“ dedim usulca, „memlekette bir büfe satın alamazsın.“

Bakışlarını masanın ahşabına indirdi. „Biliyorum.“

„Asıl soru,“ diye devam ettim, „Almanya’da kalmana izin verilip verilmeyeceği.“

Başını kaldırdı. „Önümüzdeki hafta pazartesi günü Yabancılar Dairesi’nde randevum var.“

Bu sözlerle birlikte içimin nasıl cız ettiğini, midemin nasıl kasıldığını hissettim. Beni hazırlıksız yakalayan, ani bir endişe ve derinden gelen bir sorumluluk hissinin karışımıydı bu.

„Seninle geleceğim,“ dedim kararlılıkla.

Bana baktı — şaşırmış, minnettar, bu teklif karşısında adeta darmadağın olmuştu.

„Teşekkür ederim, Alan...“

Söz konusu mülakata kadar geçen günler ağır, sancılı bir şekilde ilerledi. Nuda çalışmaya devam etti, kelime ezberledi,

gölümsedi — ama onu yıpratana o sürekli içsel gerginliği görebiliyordum. Bazen benim dizüstü bilgisayarın başında oturur, arama motoruna Almanca kelimeler yazar ve lazım olabilecek cümleleri yüksek sesle tekrarlardı. Bazen de sanki o sinsice sokulan korkuyu atlatmaya çalışırcasına, öylece parıldayan ekrana bakıp kalırdı.

Ben oradaydım. Bir kahraman ya da bir kurtarıcı olarak değil — sadece başını çevirmemeye karar vermiş bir insan olarak.

Pazar akşamı, randevudan sadece birkaç saat önce, dairemin kapısını çaldı. Kapıyı açtığımda, ellerini sinirli bir şekilde birbirine kenetlemiş halde karşımda duruyordu.

„Alan... çok korkuyorum.“

Kenara çekilip onu içeri davet ettim. Kanepeme oturdu, o daracak omuzlarının nasıl titrediğini görebiliyordum.

„Ya beni hemen geri gönderirlerse?“, sesi neredeyse bir fısıltıdan ibaretti.

Yanına oturdum. „Nuda... sen reşit değilsin. Burada yapayalnızsın. Bu ülkede benden başka kimsen yok. Almanya senin gibi gençleri öylece kapı dışarı etmez.“

Bana baktı; gözlerinde ümit ile en derin şüphenin yürek burkan bir karışımı yanıyordu.

„Ben sadece çalışmak istiyorum,“ diye fısıldadı. „Sadece aileme yardım etmek.“

Başımı salladım. „İşte yarın tam da bu dürüstlüğü görecekler.“

Derin bir nefes aldı. Sonra başını eğdi ve kısa bir an için omzuma yasladı — savunmasızlık ve mutlak güvenle dolu, sessiz, narin bir andı bu.

O saniyede biliyordum: Yarınki gün her şeyi değiştirecekti. Onun için. Benim için. Birlikte çıktığımız bu yol için.

3 – Duruşma

Pazartesi sabahı kasvetle başladı. Şehir sanki içindeki insanlara biraz olsun korunak sağlamak için sert hatlarını gizlemeye karar vermişçesine, Frankfurt am Main’ın üzerine ince, serin bir sis çökmüştü. Nuda ile otobüs durağında duruyorduk, ikimiz de sessizdik. Ona verdiğim kargo pantolonu ve sade bir gömleği giymişti. Saçlarını gevşek bir örgüyle arkadan bağlamıştı ama koyu renk saç tutamları, sanki taşınamayacak kadar ağırmışçasına yüzüne düşüyordu.

Ona yandan baktım. Her zamankinden daha küçük görünüyordu. Bedenen değil — ruhen, bilinmeze karşı kendi içine çekilmiş gibiydi.

„Her şey güzel olacak,“ dedim usulca.

Sessizce başını salladı ama bana inanmadığını hissettim. Nasıl inansındı ki? Henüz on altı yaşındaydı; dilini neredeyse hiç konuşamadığı, bürokrasisini kavrayamadığı ve geleceğini tahayyül edemediği yabancı bir ülkede yapayalnızdı.

Otobüs yanaştı. Bindik. Frankfurt şehir merkezine yolculuk uzun sürmedi ama Nuda için her dakika bir sonsuzluk gibi

geçiyordu. Tutunacak son bir somut parçaya sarılırcasına iki eliyle birden tutunma demirine kenetlenmişti. Yanı başında, dimdik duruyordum. Tek bir kelime etmesem de varlığım, birinin omuzlarına korumak için örtülen sıcak bir palto gibiydi.

Gençlik Dairesi gösterişsiz, sıradan bir binadaydı. Gri beton yapısı, büyük pencereleri ve girişin yanında kolayca gözden kaçabilecek bir tabelası vardı. Fakat Nuda için burası, kaderinin tayin edileceği yerd.

İçeri girdik. Kuru kâğıt ve zemin cilası kokan uzun bir koridor. Çok fazla sert olan sandalyelerin dizildiği bir bekleme alanı. İnsanlar orada oturuyor, sanki odadaki sessizliği bozmaktan korkuyorlarmış gibi fısıltıyla konuşuyorlardı.

Nuda oturdu. Ben de hemen yanındaki yeri aldım. Parmaklarını birbirine kenetledi; ellerinin hafifçe titrediğini gördüm.

„Alan...“, sesi neredeyse bir fısıltıdan ibaretti. „Beni geri gönderirlerse... annem... üzüntüden ölür.“

Elini sakince onun buz gibi parmaklarının üzerine koydum. „Buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum.“

Bana baktı; gözlerinde derin, koşulsuz bir güven yanıyordu. Zorla elde edilemeyen, sadece karanlıkta bir insanı yalnız bırakmadığınızda doğan türden bir güven.

Kapı hafif bir tık sesiyle açıldı. İçeriden bir kadın çıktı — sosyal hizmet uzmanı. Orta yaşlarda, sakin, şefkatli gözleri olan ve soğuk bir günde içilen sıcak bir çay gibi huzur veren bir sese sahip bir kadın.

„Nuda? Alan? Başlayabiliriz.“

Ayağa kalktık. Nuda, cesareti ciğerlerinin en uç noktasına kadar çekmek istercesine derin bir nefes aldı.

Oda sadeydi. Ahşap bir çalışma masası. Üç sandalye. Dışarıda sadece sisle kaplı, gri kasım gökyüzünün görüldüğü bir pencere.

Sosyal hizmet uzmanı oturdu. Nuda ve ben karşısındaki yerlerimizi aldık.

Kısa süre sonra içeri bir adam daha girdi — Yabancılar Dairesi memuru. Koltuğunun altında kalın bir dosya taşıyordu; bakışları nesnel, mesafeli ama kesinlikle soğuk değildi.

Oturdu, dosyayı açtı ve dikkatle Nuda’ya baktı.

„Başlıyoruz.“

Önce sosyal hizmet uzmanı sözü aldı. Sesi sakin, kendinden emin ve hiç acelesizdi.

„Nuda on altı yaşında. Almanya’ya yanında bir refakatçi olmadan giriş yaptı. Burada kendisine kol kanat gerekcek hiçbir yakını yok. İki ağabeyi dağlardaki gerilla savaşında hayatını kaybetti — ve çatışma bölgelerindeki gerilla gruplarının sık sık aşırı tehlikeli, şiddet dolu durumların içinde kaldığını ve bunun gençler için istisnasız hayati tehlike oluşturduğunu önemle belirtmek isterim. Memleketteki anne babası derin bir yoksulluk içinde yaşıyor. Tamamen kendi başının çaresine bakmak zorunda — ve bu durum onu yüksek hayati tehlike altında bir reşit olmayan genç yapıyor.“

Nuda bakışlarını dizlerine indirdi. Boyun kaslarının gerildiğini gördüm.

Yabancılar Dairesi memuru dosyanın sayfalarını yavaşça çevirdi. „Sığınma talebini detaylıca inceledik. Yasalarımıza göre sırf ekonomik imkânsızlıklar sığınma hakkı verilmesi için yeterli değil.“

Sosyal hizmet uzmanı sakince başını salladı. „Bunun farkındayız. Ancak Nuda sadece fakir değil. Ağır bir travma geçirmiş durumda. Geceleri panik ataklar ve ağır anksiyete krizleri yaşıyor. Sırf hayatta kalabilmek için başka bir yol göremediğinden büzülüp dilenmek zorunda kaldı. Bu kızı şimdi geri gönderirsek, korumasız kalacak; bedeni ve hayatı doğrudan tehlikeye girecektir.“

Nuda başını yavaşça kaldırdı. Sesi kısık ama sarsıcı bir berraklıktaydı.

„Ben sadece çalışmak istiyorum... para biriktirmek... küçük bir dükkân açmak... annem artık ağlamasın diye.“

Memur gözlerini ona dikti. Uzun süre baktı. Sonra bakışlarını tekrar önündeki kâğıtlara indirdi.

„Refakatçisi yok. Reşit değil. Burada velayeti üstlenecek kimse yok. Gençlik Dairesi, şu aşamada bir sınır dışı kararının hukuki ve insani olarak sorumluluğunun alınamayacağını kesin bir dille doğruladı.“

Sosyal hizmet uzmanı ellerini masaya dayadı. „İstikrara ihtiyacı var. Güvenliğe. Ve tekrar kendini bulabilmek için zamana. Almanya onun gibi çocukları korur.“

Memur veri tabanı dosyasını duyulur bir sesle kapattı. Derin bir nefes aldı.

„Güzel. Klasik bir mülteci statüsü tanınmıyor — ancak kalıyor. Kendisine insani ikamet izni verilecek. Reşit olana kadar Gençlik Dairesi’nin doğrudan koruması altında kalacaktır.“

Nuda gözlerini adama dikti. Göz bebeklerinin üzerine ince bir gözyaşı tabakası çekilmeden önce koyu renk gözleri kocaman açıldı.

„Ben... kalabiliyor muyum? Gerçekten mi?“

„Evet,“ dedi memur resmi ama sevecen bir edayla. „Sığınma hakkından dolayı değil. Sadece, öylece kendi kaderine terk edilemeyecek genç bir kız olduğun için.“

Sosyal hizmet uzmanı ona sıcacık bir gülücük sundu. „Artık güvendesin, Nuda. Ve biz kendi yolunu çizmen için sana yardım edeceğiz.“

Resmi dairedeki adam şimdi bana döndü. „Yanınızdaki beyefendi kim?“

Sosyal hizmet uzmanı benim yerime hemen yanıt verdi: „Bu Alan. Haftalardır tamamen gönüllü olarak kıza eşlik ediyor. Nuda ona büyük bir güven duyuyor.“

Başımı sakince salladım. „Ona destek olmak için buradayım. Bu şehirde başka kimsesi yok.“

Memur onaylarcasına başını salladı. „Güzel. O halde yanımızda kalmaya devam edin. Reşit olmayanların yanında güvendikleri bir kişiyi bulundurma hakkı vardır.“

Nuda yandan bana baktı. Sesi artık sessiz bir fısıltıdan ibaretti.

„Teşekkür ederim, Alan...“

Kısa süre sonra binadan çıktığımızda, dışarıdaki hava hissedilir derecede daha berraktı. Yoğun sis dağılmıştı. Şehir daha aydınlık görünüyordu; sanki Frankfurt nihayet Nuda’ya „hoş geldin“ demeye karar vermiş gibiydi.

Kaldırımın ortasında durdu. Bana baktı. Ve birdenbire yanaklarından aşağı gözyaşları süzölmeye başladı — sessizce, durdurulması imkânsız ağır damlalar halinde.

Kolumu omuzlarına dolayıp onu hafifçe kendime doğru çektim. Başını göğsüme yasladı ve bütün bedeninin bir titremeye sarsıldığını hissettim.

„Kalabiliyorum...“, diye fısıldadı defalarca paltonun kumaşına doğru. „Kalabiliyorum...“

Özenle başımı salladım. „Evet, Nuda. Kalabiliyorsun.“

Ve o tek, sonsuz andan itibaren, onun yeni hayatı başladı.

4 – Geleceğin İlk Sabahı

Duruşmanın ertesi günü bambaşka başladı. Daha aydınlık değildi, hissedilir derecede daha sıcak da değildi — ama sonsuz derecede daha hafıftı. Sanki havanın kendisi bile Nuda'nın o daracık omuzlarında taşıdığı o ağır yükün bir kısmını üstlenmeye karar vermiş gibiydi.

Dairemin penceresinde durmuş, elimde sıcak kahve kupasıyla sabahın sokaklarına bakıyordum. Gelip geçenler koşturuyor, otomobiller trafiğin içinde ağır ağır ilerliyor, bir yerlerde bir bisiklet zili çalıyordu — her şey alıştığımız o ritmi takip ediyordu. Yine de dünya başkaydı. Biliyordum ki bir mülteci kampında, aylardır ilk kez karnında o tanıdık korku düğümü olmadan uyanan genç bir kız vardı.

Cebimden telefonumu çıkarıp kısa bir mesaj yazdım:

„Günaydın Nuda. Her şey yolunda mı?“

Cevap çok gecikmedi:

„Evet. O kadar güzel uyudum ki. Sonra senin yanına geleceğim.“

Kendi kendime usulca gülümsedim. Gösterişsiz bir tebesümdü bu; ama içimde derinlerde, çoktan üstü örtülmüş bir yerden doğuyordu.

Öğleye doğru kapım çalındı. Açtım — ve işte oradaydı.

Nuda değişmiş gibiydi. Dış görünüş olarak değil — hâlâ benim kargo pantolonumu, o sade gömleği ve aynı yıpranmış ayak-kabıları giyiyordu. Ama yüzü... Yüzü sanki gün ışığına çıkmış gibiydi.

Eskiden göz bebeklerinin arkasında tetikte bir gölge gibi tüneyen o karanlık korku çekip gitmişti. Yerini tamamen yeni bir şeye bırakmıştı: narin, ihtiyatlı ama apaçık bir umut.

„Alan,“ dedi usulca. „O kadar mutluyum ki.“

Kenara çekilip onu içeri davet ettim. Kararlı adımlarla mutfağa geçti, masaya oturdu ve sanki dünyanın artık gerçekten sağlam durup durmadığını test etmek istercesine iki avucuyla birden ahşap yüzeyi yavaşça okşadı.

„Bu sabah annemi aradım,“ diye anlattı. „Ağladı. Bütün zaman boyunca... sevinçten ağladı.“

Ağırbaşlı bir edayla başımı salladım. „Bu çok güzel.“

„Dedi ki... bütün gücümle okumalıymışım. Güçlü kalmalıymışım. Ve burada neden bulunduğumu asla unutmamalıymışım.“

Karşısına oturdum ve gözlerinin içine baktım. „Peki sen neden buradasın, Nuda?“

Bakışları tam hedefi buldu — içinde bir kız çocuğunu ve yetişkin bir kadını aynı anda barındıran bir bakış.

„Ailem hayatta kalabilsin diye.“

Bir süre sessizce oturduk. Ancak bu sessizlik insanı ezen bir sessizlik değildi — odaya yumuşak bir battaniye gibi sıcacık ve koruyucu bir şekilde seriliyordu. Sonra Nuda ayağa kalktı, çalışma masama doğru yürüdü, ekranın karşısına geçip dil öğrenme programını açtı.

„Almanca öğrenmek zorundayım,“ dedi kararlılıkla. „Burada sadece müsamaha gösterilen biri olmak istemiyorum. Bir şeyler inşa etmek istiyorum.“

Ona yandan baktım. Kelimeleri nasıl özenle telaffuz ettiğini, cümleleri nasıl denediğini gözlemledim. Nasıl duraksadığını, hatalar yapıp kendini anında düzelttiğini... Ve bir kelime kulağına çok yabancı geldiğinde nasıl kıkırdadığını gördüm.

„Neden 'Schmetterling' (kelebek) diyorlar ki?“, diye sordu aniden. „Kulağa... havada uçan ağır bir taş gibi geliyor.“

Kahkahayı bastım. „Evet, öyle duyunca haklısın sanırım.“

Zarifçe gülümsedi. „Benim dilimde 'kêvî' denir. Kulağa çok daha hafif gelir. Rüzgâr gibi.“

„Haklısın.“

Tekrar ekrana döndü. „İki dili de konuşacağım. Ve İngilizceyi. Ve belki ileride Fransızca'yı da.“

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdım. „Fransızca mı?“

„Evet. Neden olmasın ki? Artık buradayım. Öğrenmeye iznim var.“

Ona baktım ve içimde beni tamamen hazırlıksız yakalayan bir duygu dalgası hissettim: Gurur. Bir babanın ya da bir öğretmenin gururu değil — başka bir insanın kendi gücüyle kendini kurtarmaya başladığına şahit olan bir insanın gururu.

Öğleden sonra ona dil okuluna kadar eşlik ettim. Bina sadeydi, pencereleri büyüktü ve koridorları gün ışığıyla dolup taşıyordu. Dünyanın dört bir yanından gelmiş insanlar oynayıyordu orada — Suriyeliler, Afganlar, Eritreliler, İranlılar; adlarını genellikle sadece kasvetli haber bültenlerinden duyduğunuz coğrafyalardan insanlar.

Nuda etrafına bakındı. Gözleri kocaman, meraklı bir açlık ve hafif bir heyecanla doluydu.

„Burada mı okuyacağım?“, diye emin olmak istedi.

„Evet. Tam olarak burada.“

„Altı ay boyunca mı?“

„Altı ay boyunca.“

Kararlı bir şekilde başını salladı. „Güzel.“

Sekreterliğin gişe penceresine yaklaştık. Anne şefkatine sahip, güler yüzlü bir kadın bilgilerini kaydetti; kursun işleyişini, ders saatlerini ve kuralları sabırla anlattı. Nuda, her bir kelime kıymetli bir anahtar gibiymişçesine pürdikkat dinledi.

„Kurs yarın sabah saat tam dokuzda başlıyor,“ diyerek sözlerini tamamladı görevli kadın.

Nuda ışı l ışı l gülümsedi. „Burada olacağım.“

Tekrar sokağa çıktığımızda aniden durakladı. Asfalta, gelip geçen insanlara, Frankfurt’un bina denizine baktı.

„Alan... yine de korkuyorum.“

Ona baktım. „Neden ki?“

„Yeterince iyi olamamaktan. Kafamın bunu kaldıramamasından.“

Kararlı bir şekilde başımı salladım. „Nuda... sen güçlüsün. Zekisin. Bükülmez bir iraden var. Bunu başaracaksın.“

Bana baktı. Ve birdenbire yanaklarından aşağı gözyaşları süzldü — çünkü gibi rahatlamamanın dışarı patlamasıyla değil, içindeki derin, kadim bir kaynaktan yükselen damlalar gibi sessizce, sakince.

„Hayatımda daha önce hiç... bana inanan biri olmamıştı.“

Elimi sıkıca omzuna koydum. „O halde artık var.“

Sessizce başını salladı. „Teşekkür ederim, Alan.“

Akşamı yine benim mutfakta geçirdik. Ben basit bir şeyler hazırlarken — pirinç pilavı, taze sebzeler ve biraz tavuk göğsü — o bıkmadan usanmadan çalışmaya devam etti. Yavaşça yedi yemeğini, sanki her lokmayı bilinçli bir hediye olarak kabul edercesine hürmetle yedi.

„Her şeyi başaracağım,“ dedi birden kararlı bir sesle. „Dili öğreneceğim. Okulu bitireceğim. Çalışacağım. Eve para göndereceğim. Ailemi kurtaracağım.“

Ona cesaret veren bir tebessümle baktım. „Evet Nuda. Tam olarak bunu yapacaksın.“

Koyu renk gözlerini bana dikti. „Ve sen bu yolda beni terk etmeyeceksin, değil mi?“

Sakin bir şekilde başımı salladım. „Hayır. Buradayım.“

Derin, özgürleştirici bir nefes aldı. Sonra fısıltıyla mırıldandı:

„Bu, geleceğimin ilk sabahı.“

5 – Geleceğin Dili

Ertesi sabah erken başladı. Güneş henüz Frankfurt’un çatıları üzerine tam yükselmemişti ki Nuda otobüsten indi ve dil okulunun binasının önünde durdu. Bir gün önceki gibi aynı şekilde örülmüş saçları, aynı kargo pantolonu, aynı gömleği vardı üzerinde — ama yürüyüşü bambaşkaydı. Daha sağlam. Daha kararlı. Sanki resmi dairenin karısı, daha önce ayaklarının altında eksikliğini öyle acı bir şekilde hissettiği o sağlam zemini nihayet ona sunmuş gibiydi.

Binaların gölgesinde, birkaç metre ötede durmuş onu izliyordum. Güvensizlikten değil — fark ettirmeden içime kök salan o sessiz, derin koruma içgüdüsüyle.

Etrafına bakındı, serin sabah havasını derin bir nefesle içine çekti; omuzlarını dikleştirmesinden, kendi kendine içinden başını salladığını görebiliyordum: *Bunu başaracağım.*

Dil okulunun girişinde seslerin ve dillerin oluşturduğu renkli, hafif bir uğultu hâkimdi. Dünyanın dört bir yanından gelmiş insanlar doluşmuştu oraya — kimisi ellerini sinirli bir şekilde kavuşturuyor, kimisi merakla etrafı süzüyor, çoğu ise belirsizliğin izlerini taşıyordu. Suriyeli bir adam, sanki en kıymetli hazinesiymiş gibi yıpranmış bir sözlüğe sımsıkı sarılmıştı. Eritreli bir kadın bir eliyle bebeğini pırpışlarken, boşta kalan eliyle Almanca bir formu doldurmaya çalışıyordu. İki genç Afgan, sırf kendi içsel gerginliklerini bastırmak istercesine kısık sesle gülüşüyordu.

Nuda dikkatle etrafı inceledi. Gözleri kocaman, açık ve öğrenme arzusuyla doluydu.

„Alan,“ dedi usulca, ben yanına varınca. „Öyle çok insan var ki.“

„Evet,“ diye yanıtladım sakince. „Ama hepsi aynı sebepten burada. Hepsi öğrenmek istiyor. Tıpkı senin gibi.“

Ağırbaşlı bir edayla başını salladı. „Artık yalnız değilim.“

Ders tam saat dokuzda başladı. Nuda sınıfa girerken ben kordorda kaldım. İkinci sıraya oturmasını, masanın üzerine tertemiz bir defter ile bir kalem koymasını ve bakışlarını dikkatle öğretmene çevirmesini izledim — sarı saçlı, berrak ve güven veren bir ışığa sahip bir kadındı öğretmen.

„Günaydın,“ dedi öğretmeninin sesi hafifçe aralık kapıdan. „Bugün ilk temel bilgilerle başlıyoruz.“

Nuda sırtını dikleştirdi. Hazırdı.

Koridorda bekledim, yavaş adımlarla bir ileri bir geri yürüdüm. Bir saat geçti. Sonra bir saat daha. Dışarıya boğuk ses kırıntıları sızıyordu — korolar halinde tekrarlanan kelimeler, bocalayan cümle denemeleri, bir telaffuz yanlış gittiğinde kopan hafif kahkahalar.

İçlerinden defalarca ayırt edilen bir ses vardı: Nuda’nın sesi. Son derece odaklanmış geliyordu kulağa; bazen hâlâ çekingen, bazen de şaşırtıcı derecede cesur.

Sınıfın kapısı nihayet açılıp dil kursu öğrencileri dışarı akın ettiğinde, onu anında fark ettim. Yavaş yürüse de yüz ifadesinde daha önce onda hiç görmediğim türden bir hafiflik vardı.

„Alan!“, diye seslendi bana doğru gelirken. „Bayağı düzgün cümleler kurabiliyorum artık!“

„Hangilerini mesela?“, diye sordum gülümseyerek.

Göğsünü kabartarak gururla gülümsedi: „Benim adım Nuda. Ben Cölemêrg’den geliyorum. Ben Almanca öğreniyorum.“

Kendi kendime usulca güldüm. „Harika.“

Kararlı bir şekilde başını salladı. „Bundan sonra her gün çalışacağım. Asla vazgeçmeyeceğim.“

Öğleden sonra her zamanki gibi Bayan Amend'e gitti. Bir süre sonra terrazzo yer karoları ayna gibi parıldadı, banyo taze limon temizleyicisi koktu ve pencere camları öğleden sonra gökyüzünün manzarasını içeri taşıdı. Nuda, neredeyse meditasyon hissi uyandıran bir titizlikle çalışıyordu. Yaşlı kadının odalarında, en küçük eylemin bile kendine ait bir onuru olduğunu kavramış biri gibi hareket ediyordu.

İşi bittiğinde, berjerinde oturup dumanı tüten çayını yudumlayan Bayan Amend'in yanına oturdu birkaç dakikalığına.

„Çok harika yapıyorsunuz bu işi, evladım,“ dedi yaşlı kadın, gözlüklerinin üzerinden ona sıcacık bakarak.

Nuda mahcubiyetle gülümsedi. „Teşekkür ederim, Bayan Amend.“

„Bana gerçekten kız torunumu hatırlatıyorsunuz. O da tıpkı sizin gibi çalışkan ve sorumluluk sahibidir.“

Nuda bakışlarını kısa bir an ellerine indirdi. „Benim uzun zamandır bir ninem yok.“

Bayan Amend kırışık, damarları belirginleşmiş elini şefkatle Nuda'nın ön koluna koydu. „O halde bugünden itibaren ben birazcık sizin nineniz olayım.“

Nuda başını kaldırdı. Koyu renk gözleri yumuşacık oldu. „Teşekkür ederim.“

Akşamı yine benim yanımda geçirdi. Dizüstü bilgisayarımın karşısına geçti, dil programını açtı ve anında çalışmaya başladı. Ben ocağın başında basit bir akşam yemeği

hazırlıyordum. Bıçak kesme tahtasının üzerinde tıkırdayıp sebzeleri doğrarken, yan odada onun bıkmadan usanmadan Almanca kelimeleri telaffuz ettiğini duyuyordum:

„Ev... Sokak... Arkadaş... Gelecek... Umut...”

Bazen dili sert bir seste takılıyordu. O zaman duruyor, baştan alıyor ve kelimeyi tekrar, tekrar ve tekrar söylüyordu — sesi mutlak bir berraklığa ve doğruluğa kavuşana kadar.

„Alan,” diye seslendi birden bana doğru. „Bir gün öyle mükemmel Almanca konuşmak istiyorum ki, sokaktaki hiç kimse yabancı bir ülkeden geldiğimi anlamasın.”

Duraksadım, ona baktım. „Neden bu kadar önemli senin için?”

„Çünkü buraya ait olmak istiyorum. Tamamen.”

İçtenlikle başımı salladım. „Ait olacaksın, Nuda.”

Usluca gülümsedi. „O kadar çok umut ediyorum ki bunu.”

Daha sonra birlikte çay içerken ve bardaklardan dumanlar yükselirken, içini döktü ve haftalardır derinlerinde sakladığı bir şeyi anlattı bana.

„Almanya’ya ilk geldiğimde,” diye başladı titrek bir sesle, „beni ezip geçen bir yalnızlıkla sarmalanmış haldeydim. Her şeyden ölesiye korkuyordum. Yabancı insanlardan. Devasa sokaklardan. Polisten. Gelecek her yeni günden.”

Sessizce dinledim. Sanki her bir kelimeyi dipsiz bir kuyudan bin bir güçlükle çıkarmak zorundaymış gibi ağır ağır konuşuyordu.

„İlk haftalarda sık sık öleceğimi düşündüm. Bıçakla ya da kurşunla değil... sırf bu buz gibi yalnızlıktan.“

Yutkunmakta zorlandım. „Nuda...“

Doğrudan gözlerimin içine baktı, lambanın ışığında gözleri ışıl ışıldı. „Ama şimdi... şimdi artık korkmuyorum.      nihat bu dünyada artık tek başıma olmadığımı biliyorum.“

Göğsümde bir şeylerin sımsıkı d ğ mlendiğini hissettim — aynı anda hem sancılı bir şekilde ağır hem de harika bir şekilde sıcak olan bir duygu.

„Artık kesinlikle yalnız değilsin,“ dedim usulca ama mutlak bir kararlılıkla.

Usulca başını salladı. „Sen benim gerçek dostumsun, Alan.“

Gülümsedim. „Evet,  yleyim.“

Daha sonra otobüse binmek üzere yola koyulduğunda, kapı eşiğinde uzun bir süre duraksadı. Yüzümü, sesimin tonunu, bu odadaki o sarsılmaz huzuru — her bir detayı zihnine kazımak istercesine bana pürdikkat baktı.

„Alan,“ diye fısıldadı usulca. „Bugün için teşekkür ederim.“

„Her zaman, Nuda.“

Bana küçük, narin bir gülücük sundu. Sonra arkasını dönüp merdivenlerden aşağı indi.

Koridorda öylece kaldım, kapalı ahşap kapıya baktım ve mutlak bir kesinlikle biliyordum: Bu sıradan bir gün değildi. Kararlı bir adımdı. Artıkilmekilmek kendi mücadelesiyle kazandığı bir hayata doğru atılmış bir adım. Tam da bu anda gerçekten başlayan bir hayat.

6 – Sessizce Büyüyen Günler

Dil kursunun başlamasından sonraki haftalar sakın, kararlı bir nehir gibi geçip gitti. Acele etmeden, gürültü patırtı çıkarmadan — ama durdurulamaz bir şekilde. Her gün beraberinde yeni bir şey getiriyordu; uyanık gözlerle bakmadığınız takdirde kolayca gözden kaçırabileceğiniz küçük bir şey. Ama ben baktım. Ve Nuda'nın günden güne nasıl dönüştüğünü her geçen gün daha net gördüm.

Her sabah tam vaktinde dil okuluna varıyordu. İstisnasız her defasında ikinci sıraya oturuyordu — ne tam ön sıraya, odağın ortasına; ne de en arkaya, gölgeye. Son derece odaklanmış halde dinliyor, sanki kıymetli bir hazineyi güvenceye almak istercesine her bir Almanca kelimeyi titizlikle defterine yazıyordu. Bazen bakışları öğretmene, bazen sınıf arkadaşlarına kayıyor, bazen de öylece sessizce kendi ellerinde takılı kalıyordu — ve ben o kısa anlarda içsel resmini tamamen yeniden biçimlendirmeye çalıştığını hissedebiliyordum.

Ders sonrasında sık sık benim yanıma geliyordu. Dizüstü bilgisayarımı açıyor, mutfak masasına oturuyor ve bıkmadan usanmadan çalışmaya başlıyordu. Yan odada kelimeleri tekrarladığını, cümleler kurduğunu ve kendi hatalarını

düzelttiğini duyuyordum. Bazen bir kavram dudaklarından özellikle pürüzlü döküldüğünde usulca kıkırdıyordu. Bazen bir dil bilgisi kuralı avuçlarının arasından kayıp gittiğinde kaşlarını çatıyordu. Ve bazen de yeterince iyi olup olmadığını gözlerimden okumak istercesine bana sıyanan bir bakış atıyordu.

„Alan,“ dedi o öğleden sonralardan birinde aniden. „Neden 'der Tisch' (masa) deniyor da 'die Lampe' (lamba) deniyor?“

Gülümsemeden edemedim. „Çünkü Almanca karmaşık bir dildir.“

Kararlı bir şekilde başını salladı. „Hayır. Almanca karmaşık değil. Almanca deli bir dil.“

Başımı salladım. „Bu da doğru.“

Zarifçe gülümsedi. „Yine de üstesinden geleceğim.“

Kaydettiği ilerleme küçük bir mucizeye yakındı. İki ayın sonunda gündelik basit sohbetleri yürütecek duruma geldi. Üç ay sonra kısa gazete makaleleri okuyordu. Dört ay sonra kendi başına küçük kompozisyonlar yazmaya başladı. Ve beş ayın sonunda, benim tek bir kez bile aracı olmama gerek kalmadan Bayan Amend ile sohbet edebiliyordu.

„Gerçekten şaşırtıcı derecede iyi konuşuyorsunuz,“ diyerek övdü yaşlı kadın bir gün, Nuda akıcı cümlelerle ona buzdolabının içini yeni sildiğini anlatırken.

Nuda'nın yüzü aydınlandı. „Teşekkür ederim, Bayan Amend. Sonuçta her gün çalışıyorum.“

„Belli oluyor zaten,“ diye karşılık verdi yaşlı kadın onaylarcasına başını sallayarak.

Ancak o haftalarda büyüyen sadece dili değildi. Bütün varlığıydı çiçek açan.

Hayatın göze çarpmayan detaylarını yeniden keşfetmeye ve tatmaya başladı. Köşedeki fırından yükselen taze ekmek kokusunu. Pencere denizliğinin sacına vuran yağmurun hafif tıprıtısını. Kampın avlusundaki çocukların tasasız kahkahalarını. Daha önce adını bile duymadığı ülkelerden gelen diğer sakinlerle yaptığı öğleden sonra sohbetlerini.

Bazen akşamları bana bunlardan bahsederdi.

„Alan,“ dedi o akşamlardan birinde, „bugün Eritreli bir kadın bana kendi memleketlerinde nasıl ekmek pişirdiklerini gösterdi. Bizim dağlardakinden bambaşka bir tadı var. Ama gerçekten çok güzel.“

„Harika kulağa geliyor.“

„Ve Afganistanlı genç bir adam bir enstrüman çaldı, bir türkü söyledi. Tek bir kelime bile anlamadım ama melodisi sonsuz derecede hüznlüydü.“

„Çok eski türküler hüznlüdür.“

„Evet,“ diye fısıldadı. „Ama çok güzel.“

Bana baktı. „Burada benim gibi mücadele etmek zorunda olan insanlarla karşılaşmak hoşuma gidiyor.“

Ağırbaşlı bir edayla başımı salladım. „Her biriniz kendi hikayesini taşıyor yanında.“

„Evet. Ama benimki... benimki özellikle ağır.“

Ona baktım. „Ve yine de her gün bir adım daha ileri gidiyorsun.“

Usluca gülümsedi. „Çünkü başka hiçbir çarem yok.“

Bir gün, dersten hemen sonra yanıma geldi ve gururla üzeri yazılı bir kâğıt mektubunu masaya bıraktı.

„Bu nedir?“, diye sordum.

„Benim ilk gerçek Almanca metnim.“

Kâğıdı elime aldım. El yazısı temiz, cümle yapısı net, dil bilgisi neredeyse kusursuzdu. Ailesi hakkında yazmıştı — geceleri sessizce ağlayan annesi; sert çalışmaktan nasır tutmuş elleri olan babası; üç çocuğu tek başına büyüten ablası; ve o acımasız dağlarda ölümü bulan iki ağabeyi hakkında.

Metin sade bir dille yazılmıştı. Ama sarsıcı bir dürüstlüğe sahipti. Ve kendine has, tuhaf bir güzelliğe.

Gözlerimi kâğıttan kaldırdım. „Nuda... bu etkileyici derecede güzel olmuş.“

Mahcubiyetle gülümsedi. „Başında saatlerce oturdum ama.“

„Her bir dakikasına değmiş.“

Sessizce başını salladı. „Bir gün bütün bir kitap yazmak istiyorum.“

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdım. „Bir kitap mı?“

„Evet. Şimdiye kadarki hayatım hakkında. Colemêrg hakkında. Ailem hakkında. Yaşanan her şey hakkında.“

Ona cesaret veren bir tebessümle baktım. „O halde en iyisi bugün başla.“

Bana baktı, gözlerinde her şeyi bilen bir ışıltı vardı. „Ben çoktan başladım bile.“

Aylar akıp gitti. Dil kursunun sonu yaklaştı. Nuda bitirme sınavına girdi — ve sınavı sadece geçmekle kalmadı, en iyilerden biri olarak tamamladı. Öğretmeni onu coşkuyla tebrik etti, sınıftakiler odada alkış tuttu ve Nuda ellerini sıkıca birbirine bastırmış, gözleri gururdan ışıl ışıl halde aralarında duruyordu.

„Alan!“, diye seslendi daha sonra eve dönüş yolunda sevinçten havalara uçarak. „Gerçekten başardım!“

„Evet, başardın.“

„Artık sadece ismi olmayan bir mülteci değilim.“

„Hayır, zaten hiçbir zaman öyle değildin.“

„Ben artık sertifikalı bir öğrenciyim.“

Gülümsedim. „Ve yakında bir mezun.“

Kararlı bir şekilde başını salladı. „Her zaman öğrenmeye devam edeceğim. Güçlü kalacağım. Hedefime ulaşacağım.“

Onun kararlı yüzüne baktım ve mutlak bir kesinlikle biliyordum: Söylediği her bir kelimedede tamamen samimiydi. Kendi yolunda yürüyecekti. Artık bu dünyada hiçbir şey onu durduramazdı.

O akşam benim mutfakta oturup dumanı tüten çayını yudumlarken, hafızama sonsuza dek kazınacak bir şey söyledi.

„Alan,“ diye başladı usulca, parmağıyla bardağının kenarını dolanırken. „Bugün derinlerimde hissettim ki ben artık o zamanki kişi değilim.“

„Nasıl yani tam olarak?“

Doğrudan gözlerimin içine baktı. „Ben artık süpermarketin önünde, soğuk kaldırımda çaresizce oturan o korkak kız çocuğu değilim.“

Ağırbaşlı bir edayla başımı salladım. „Hayır, çoktan o kişi değilsin artık.“

„Ben bugün kendine ait bir geleceği olan bir insanım.“

Gülümsedim. „Evet. Tam olarak öylesin.“

Derin, özgürleştirici bir nefes verdi. „Ve sen bu geleceği bulmama en başından yardım ettin.“

Ona baktım. „Sen onu kendi içinde, tamamen tek başına buldun, Nuda.“

Başını hafifçe salladı. „Hayır, Alan. Sen benim asıl başlangıcımdın.“

Boğazımda düğümlenen o hafif duygusallığı yuttum. „Belki de...“

Bana küçük, sonsuz derecede narin bir gülücük sundu. „Her şey için teşekkür ederim.“

7 – Kapıları Açan Okul

Yaz, Frankfurt’a ancak yavaşça adım atıyordu. Aniden veya gürültülü bir patlamayla değil — şehri tamamen sıcaklıkla doldurmadan önce sanki onu temkinle yoklayan sessiz, narin bir konuk gibi. Günler hissedilir derecede uzuyor, akşamlar yumuşuyor ve sokaklar günün son ışığını arayan insanlarla dolup taşıyordu.

Nuda için bu yaz, belirleyici bir dönüm noktası anlamına geliyordu.

Dil kursu tamamlanmış, sınav başarıyla geçilmişti ve şimdi önünde bir sonraki büyük adım duruyordu: nizami bir okul. Gerçek bir Alman okulu. Artık sadece kelime ezberlemekle kalmayıp, tamamıyla oraya ait olacağı bir yer.

Kayıt günü, ılık yaz güneşiyle doluydu. Işık, bina dizilerinin üzerine altın bir duvak gibi çökmüş, havada yeni biçilmiş çim kokusu süzülüyordu. Nuda ile birlikte Frankfurt’taki bir birleşik okulun önünde duruyorduk — geniş pencere cephelerine sahip, geniş bir bina kompleksi ve hareketli bir okul avlusu;

gençler gülüşüyor, koşuşuyor, tartışıyor ve oynuyordu; genç insanların kendilerini güvende ve korunmuş hissettiklerinde yaptıkları her şeyi yapıyorlardı.

Nuda aniden durdu. Önünde tırmanılmaz bir dağ duruyormuş gibi kafasını kaldırıp binanın cephesine baktı.

„Alan...“, dedi sesi son derece cılız ve kırılgan bir tonda. „Korkuyorum.“

Ona cesaret veren bir bakış attım. „Tam olarak neden?“

„Almancamın yetmeyeceğinden. Dersi takip edemeyeceğimden. Diğerlerinin benimle dalga geçeceğinden.“

Kararlı bir şekilde başımı salladım. „Nuda... sen kısacık bir süre içinde yabancı bir dili öğrendin. Zor bir sınavın üstesinden geldin. Çalıştın ve tırnaklarınla kazıyarak mücadele ettin. Buradakinden çok daha kötü şeyleri atlattın. Bu okulun da üstesinden geleceksin.“

Bakışlarını bana sabitledi. Ve gözlerinin derinliklerinde küçük, sönmez bir ışığını yandığını gördüm.

„Pekala“, dedi usulca ama dirençle. „O zaman içeri girelim.“

Okul sekreterliğinde bizi sevecen gözlere, sakın ve berrak bir duruşa sahip bir kadın karşıladı. Nuda’nın evraklarını teslim aldı, dil kursunun sertifikasını, Gençlik Dairesi’nin belgesini ve Yabancılar Dairesi’nin kâğıtlarını titizlikle inceledi.

„Okul yasasına göre 21 yaşına kadar zorunlu eğitim kapsamında“, diye ekledim sakince.

Sekreter anlayışla başını salladı. „Evet, bu tamamen doğru. Onu doğrudan onuncu sınıfa alıyoruz.“

Nuda belirgin bir şekilde yutkundu. „Onuncu sınıf mı?“

„Evet,“ diye açıkladı kadın samimiyetle. „Memleketinizde sekiz yıllık okul eğitimi tamamlamışsınız. Burada, Almanya’da ortaokul diploması için on yıllık eğitime ihtiyacınız var. Ama endişelenmeyin, başarabilirsiniz.“

Nuda yardım arayan bakışlarla bana döndü. Ona kararlı bir şekilde başımı salladım.

„Sana yardım edeceğim.“

Okulun ilk günü, sesler ve izlenimlerden oluşan bir kasırga gibiydi. Şakalaşan, birbiriyle tartışan, kulaklıkla müzik dinleyen veya ilk ev ödevleri hakkında yüksek sesle şikâyet eden gençler...

Nuda avlunun ortasında durmuş, sırt çantasının askılarını iki eliyle sıkıca kavramış, etrafına bakınıyordu. Kesinlikle tek yeni öğrenci o değildi — ama muhtemelen buradakilerin çoğunun adını bile hatasız telaffuz edemeyeceği bir yerden gelen tek kişiydi.

Omuzlarına gelen kahverengi saçlı bir kız ona doğru yürüdü.

„Çekinmeden, „Selam,“ dedi. „Ben Lea.“

Nuda temkinli bir şekilde gülümsedi. „Ben Nuda.“

„Nerelisin ki?“

„Colemêrg’den.“

Lea şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. „Neresi ki orası?“

„Kuzey Kürdistan’da.“

„Ha, anladım. Havalıymış.“

Sadece kısa, öylesine bir sohbetti. Ama bir başlangıçtı. Örülen ilkilmek.

Öğleden sonra Nuda benim yanıma geldi. Çalışma masama oturdu, yeni ders kitaplarını açmaya başladı ve parmaklarının hafifçe titrediğini fark ettim.

„Alan... bugün çok zordu.“

„Zor olan neydi tam olarak?“

„Her şey. Dilin hızı. O kadar çok yabancı insan. Ödevler. Hâlâ pek çok şeyi anlamıyorum.“

Ona sakince baktım. „O zaman şimdi oturup birlikte öğreneceğiz.“

Başını kaldırdı. „Birlikte mi?“

„Evet. Adım adım.“

Kâğıt, kalem ve başvuru kaynaklarını getirdim. Defterlerini açtı. Ve çalışmaya başladık.

İlk haftalar ondan bütün gücünü talep etti. Bazen masamda oturuyor, bir Almanca bilgilendirici metnin anlamı zihninde hemen berraklaşmadığı için yorgunluktan sessizce ağlıyordu. Bazen dil bilgisinin ince detayları kafasını karıştırdığı için öfkeye kapılıyordu. Bazen de sınıftaki diğer arkadaşlar derste çok daha hızlı cevap verebildiği için çaresizlik çöküyordu üzerine.

Ama hiçbir an vazgeçmedi.

Her öğleden sonra çalıştı. Her akşam geç saatlere kadar okudu. Bıkmadan usanmadan dirsek çürüttü.

Ve ben oradaydım. Kesintisiz bir şekilde. Sert bir öğretmen olarak değil — sadece işler karmaşıklılaştığında geri çekilmeyen, güvenilir bir sabit nokta olarak.

Bir akşam, yine ev ödevlerinin başında birlikte otururken, aniden durduk yere şöyle dedi:

„Alan... sanırım gerçekten başaracağım.“

Şaşkınlıkla ona baktım. „Neden birdenbire bu kadar emin oldun?“

„Çünkü bugün derste önemli bir şeyi fark ettim.“

„Neyi?“

Zarifçe gülümsedi. „Aptal olmadığımı. Sadece bu dünyada henüz yeni olduğumu.“

Tam bir onaylamayla başımı salladım. „Aynen öyle.“

„Ve bu yolda yalnız yürümek zorunda olmadığımı.“

Ben de gülümsedim. „Kesinlikle.“

Bana baktı. „Teşekkür ederim, Alan.“

Aylar su gibi aktı. Nuda haftadan haftaya kendine daha çok güvenir oldu. Notları istikrarlı bir şekilde yükseldi. Öğretmenler onun tükenmez azmi için övgülerini esirgemedi. Bağlantılar kurdu — büyük arkadaş grupları değil belki ama gerçek, derin dostluklar. Yeniden özgürce güldü. Almancayı akıcı ve düzgün bir şekilde konuşuyordu. Hatta büyük bir hevesle İngilizce öğrenmeye bile başladı. Ve en önemlisi: Kendine yeniden değer vermeye başladı.

Ve ders yılının sonunda karneler dağıtıldığında, kâğıdı ellerinde sıkıca tutmuş, gözleri gururdan ıslıl ıslıl halde karşımda ışıldayarak duruyordu.

„Alan... başardım!“

Not sütununa şöyle bir göz attım. İyi notlar, çok iyi notlar, birkaç tane sağlam orta değer — tek bir kötü değerlendirme bile yoktu.

„Nuda... bu harika bir başarı.“

Yüzü tamamen aydınlandı. „Gelecek ders yılından itibaren liseye bile geçebilirim.“

Ona baktım ve derin bir tatmin hissettim. O artık süpermarke-
tin önündeki soğuk taşın üzerinde çaresizce büzülmüş oturan
o çaresiz kız çocuğu değildi. Kendine ait bir geleceği olan bir
insan olmuştu. Gerçek, kendi tırnaklarıyla kazandığı, büyük
bir gelecek.

8 – Işığa Giden Yol

Sonbahar, Frankfurt am Main’ın üzerine sessiz, yüce bir konuk
gibi geldi. Bulvarlardaki ağaçların yaprakları dolgun bir sa-
rıya, parlak bir kırmızıya ve derin bir kahverengine büründü;
sokaklar, sanki görünmez bir sanatçı onları sıcak, melankolik
renklerle boyamış gibi görünüyordu. Hava hissedilir derecede
soğudu ama buz kesmedi; şehrin üzerine ise sadece bu mevsim-
in ortaya çıkarabileceği o çok özel koku çöktü — nemli top-
rağın, düşen yaprakların ve değişimin fısıldayan vaadinin zarif
bir karışımı.

Nuda için bu sonbahar, eksiksiz bir yeniden başlangıç anla-
mına geliyordu.

Artık Frankfurt’taki bir lisenin lise son kademe öğrencisiydi.
Arkadaşlar edinmişti. Düzenli bir gündelik hayata sahipti.
Gözlerinin önünde gerçek, somut bir gelecek vardı.

Ve ben vardım yanında.

Lise kademesindeki ilk haftalar, ondan şimdiye kadar yaşadığı
her şeyden daha fazlasını talep etti. Artık öncelikli olarak dil
yüzünden değil — dili artık akıcı ve şaşırtıcı derecede nüanslı
bir şekilde konuşuyordu —, nefes kesen tempo yüzündendi.
Öğretmenler hızlı anlatıyor, sınıf arkadaşları daha da hızlı

tartışıyordu. Ev ödevleri kapsamlı, metin analizleri üst düzeyde, konu dünyaları ise son derece karmaşıktı.

Bazen dersten sonra yanıma geliyor, yorgun bir halde mutfak masasına oturuyordu; dar omuzlarının bu izlenim yükü altında yorgunlukla aşağı sarkışını görüyordum.

„Alan... hâlâ o kadar çok şeyi anlamıyorum ki,“ diye itiraf etti bir keresinde usulca.

„Seni bu kadar endişelendiren ne?“, diye sordum.

„Matematik. Fizik. Tarih dersindeki tarihsel analizler. Hepsi işte.“

Ona cesaret veren bir tebessümle baktım. „O zaman her zamanki gibi birlikte oturur, adım adım üzerinden geçeriz.“

Dostça, koyu renk gözleriyle bana derinlemesine baktı. „Gerçekten her defasında bana yardım ediyorsun.“

„Evet. Tabii ki.“

„Neden yapıyorsun bunu aslında?“

Hemen yanıt vermedim. Ona baktım — Colemêrg’in sarp dağlarından gelen, iki ağabeyini savaşa kurban vermiş, tek başına sınırlardan kaçmış, süpermarketin önündeki soğuk taş zeminde büzülüp oturmuş ve şimdi tükenmez bir iradeyle masamda oturup ders çalışan bu on altı yaşındaki kız çocuğuna.

„Çünkü ruhunun en derinlerinden gelen bir azimle mücadele ediyorsun,“ dedim nihayet sakince. „Ve ben pes etmeyen insanlara yardım ederim.“

Bana küçük, sonsuz derecede sıcak bir gülücük sundu. „Teşekkür ederim, Alan.“

Birlikte geçirdiğimiz akşamlar sabit, ruhu besleyen bir ritüele dönüştü. Okuldan sonra yanıma geliyordu. Saatlerce birlikte çalışıyorduk, sıklıkla gece geç saatlere kadar.

Matematiksel formülleri ve onları birbirine bağlayan mantığı, zihnindeki düğüm çözülene kadar ona anlattım. Vurgularını daha da pürüzsüz hale getirmek için bana yüksek sesle Almanca metinler okuyordu. Tarihsel kırılmalar, siyasi sistemler ve bir bütün olarak dünya üzerine tartışıyorduk.

Bazen hesap yaparken ufak bir dikkatsizlik hatası yaptığımda içtenlikle kahkaha atıyordu. Bazen de pürüzlü bir Almanca kelimeyi özellikle zahmetli bir şekilde telaffuz ettiğinde ben usulca gülüyordum. Bazen de dakikalarca yan yana sessizce oturuyorduk, her birimiz kendi düşüncelerimize dalmış halde — ama asla yalnız hissettiren bir sessizlik değildi bu.

Bir akşam, sonbahar yağmuru durmaksızın pencere camlarına vururken ve çay bardaklarımızdan dumanlar yükselirken, bana bunca zamandır yüksek sesle hiç dile getirmediği bir şeyi anlattı.

„Alan... Almanya’ya ilk geldiğimde hiçbir şeyim yoktu.“

Ona baktım. „Biliyorum, Nuda.“

„Hiç arkadaşım yoktu. Dilim yoktu. Param yoktu. Geleceğe dair en ufak bir umudum bile yoktu.“ Büzüştürdüğü ellerine baktı aşağıya doğru. „Aslında sadece çırılçıplak bir korkudan ibarettim.“

Sustum. Bazen diğerinin sessizliğini doldurmak için kelimelere ihtiyaç duyulmaz.

„Ama şimdi...“, başını yavaşça kaldırdı ve bakışları şaşırtıcı bir berraklığa sahipti. „Şimdi nihayet bir şeyim var.“

„Neyin var, Nuda?“

Zarifçe gülümsedi. „Kendime ait bir hayatım.“

Göğsümde bir şeylerin derinlemesine kıpırdadığını hissettim — büyük bir sıcaklık ve aynı zamanda onun gücüne duyulan bir saygı hissi.

„Evet, Nuda. Kendine ait bir hayatı savaşıarak kazandın.“

„Ve sen de onun ayrılmaz bir parçası oldun.“

Boğazımda beliren hafif duygusallığı yuttum. „Bu benim için çok şey ifade ediyor.“

Sessizce başını salladı. „Benim için de.“

Geçip giden her haftayla birlikte okul başarıları daha da iyileşti. Notları sürekli yukarı tırmandı. Öğretmenler onun örnek teşkil eden disiplini için takdirlerini esirgemedi. Okulda değerini bilen arkadaşlar buldu — acıdıkları için veya bir mülteci

hikayesi olduğu için değil; sadece olduğu insan yüzünden: zeki, dikkatli, çalışkan ve doğal bir sıcaklıkla dolu olduğu için.

Bir öğleden sonra yüzü sevinçten ışıldayarak yanıma geldi ve daha kapıdayken seslendi:

„Alan! İngilizce yazılısından 1 (Peki) aldım!“

Gülümsedim. „Bu mükemmel!“

„Matematikten de 2 (İyi)!“

„Bu daha da güzel.“

„Ve Almancadan da 2!“

Şaşkınlıkla ona baktım. „Bu gerçekten olağanüstü bir başarı, Nuda.“

Gururla başını salladı. „Ölçüsüz derecede dirsek çürüttüm.“

„Bunu tırnaklarınla kazıyarak hak ettin.“

„Evet. Öyle yaptım.“

Mutfak masasındaki her zamanki yerine oturdu, sakince bana baktı ve usulca şöyle dedi:

„Ben kesinlikle artık sokakta çaresizce oturan o korkak kız çocuğu değilim.“

Tam bir inançla başımı salladım. „Hayır, çoktan o kişi değilsin artık.“

„Ben artık birisiyim.“

Zarifçe gülümsedim. „Sen benim için her zaman birisiydin zaten.“

Başını hafifçe salladı. „Hayır, Alan. Ancak şimdi önünde gerçek bir gelecek olan bir insanım.“

Yaklaşan kışla birlikte dönüşmeye devam etti. Dış görünüşünde değil — ama bütün içsel varlığında.

Güçlü bir özgüven kazandı. Sesi daha sağlam, daha kararlı geliyordu kulağa. Daha sık ve daha kaygısızca gülüyordu. Sınıf arkadaşlarıyla sinemaya gidiyor, şehir merkezindeki küçük kafelerde buluşuyor veya Frankfurt’un parklarında yürüyüşe çıkıyordu. Adım adım hayatın tadını doyasıya çıkarmaya başladı.

Bazen gezilerini heyecanla bana anlatıyordu.

„Alan... bugün birlikte müzedeydik. Dürüst olmak gerekirse pek anlayamadığım modern resimler gördüm.“

Gülümsedim. „Müzedeki insanların çoğuna öyle olur zaten.“

„Ama yine de bakması çok güzeldi.“

„Ve önemli olan da tam olarak bu.“

„Ve aslen İspanyالی olan bir kızla tanıştım. Bana karşı inanılmaz tatlı.“

„İyi dostlar hayattaki en kıymetli şeydir.“

„Evet,“ diye fısıldadı. „Artık gerçek dostlarım var.“

Ona sevinçle baktım. „Senin adına tüm kalbimle seviniyorum.“

Fakat tüm bu yeni bağlantılara ve sorumluluklara rağmen bir şey hiç değişmedi: Yanıma düzenli olarak gelmeye devam etti. Artık her Allah'ın günü değil belki — ama istikrarlı bir şekilde. Bazen çetin ev ödevlerinin üzerinden geçmek için. Bazen sadece hayat hakkında konuşmak için. Ve bazen de sırf sessizce oturup o tanıdık huzurun tadını çıkarmak için.

Bir akşam, yine çay içerken, beni içtenlikle sarsan bir cümle kurdu aniden:

„Alan... sen benim asıl yuvamsın.“

Şaşkınlıkla ona baktım. „Nasıl yani tam olarak?“

„Yurtta küçük bir odam var. Okulum var. Yeni arkadaşlarım var. Ama... ne zaman burada, seninle aynı odada olsam... o zaman kendimi tamamen güvende ve bir yere varmış hissediyorum.“

Güçlkle yutkundum. „Bu sözler için teşekkür ederim, Nuda.“

Sıcak bir şekilde gülümsedi. „Söylediğim her bir kelimedede tamamen samimiyim.“

Kış nihayet geçip gitti. Buzlar eridi, bahar şehre adım attı ve Main Nehri boyunca uzanan ağaçlar ilk yeşil tomurcuklarını

verdi. Ve bu yeni mevsimle birlikte tamamen beklenmedik bir şey duyurdu kendini — hayatına bambaşka bir yön verecek bir şey.

Bir erkek çocuk.

Bir isim.

Yepyeni, narin bir duygu.

9 – Baharda Bir İsim

Bahar, Frankfurt'un üzerine ferahlatıcı, narin bir nefes gibi geldi. Okulun arkasındaki parkta yer alan ağaçlar, güneş ışığında küçük yeşil vaatler gibi duran ilk zarif tomurcuklarını ve taze yapraklarını taşıyordu. Hava ılıktı; taze toprağın, ılık yağmur sağanaklarının ve o kendine has yenilenme hissinin kokusuyla doluydu. Öğrencilerin çoğu için bu sadece sıradan bir mevsimdi. Nuda içinse tamamen yeni bir hayat duyusuydu.

Şimdiye kadar hiç bilmediği bir duygu. Asla beklemediği bir duygu. Bundan böyle çok belirli bir ismi taşıyan bir duygu:

Tim David.

Onu ilk kez sıradan bir salı sabahında fark etti. Bahar güneşi, sınıfın yüksek pencere cephelerinden içeri eğik açıyla vuruyor, ışık hüzmesinde dans eden toz tanecikleri minik yıldızlar gibi görünüyordu. Nuda her zamanki gibi ikinci sırada oturmuş, öğretmenin karmaşık şiir çözümlemesini takip edebilmek için pürüzsüzce odaklanmıştı. Çalışkan bir şekilde, kelimesi kelimesine not alıyordu.

Aniden hemen arkasında bir ses duyuldu. Sıcak, berrak ve hoş, hafifçe tok bir tonda.

„Affedersin... bir bakabilir miyim?“

Şaşkınlıkla arkasına döndü. Ve işte oradaydı.

On yedi veya on sekiz yaşlarında bir erkek çocuğu. Alnına özgürce dökülen koyu sarı saçlar. Açıklık saçan, uyanık, açık tonlu gözler. Yüzü dost canlısı, kazanıcı ve her türlü ısrarcılıktan uzaktı.

Gülümsedi ona. „Şurada benim kalemimi düşürmüşsün.“

Nuda şaşkınlıkla dosyasına baktı. Gerçekten de — defterinin hemen yanında kendine ait olmayan bir tükenmez kalem duruyordu.

„Oh... kusura bakma,“ dedi mahcubiyetle ve kalemi ona doğru uzattı.

„Sorun değil,“ diye karşılık verdi rahat bir edayla. „Bu arada ben Tim.“

Temkinli bir şekilde başını salladı. „Ben Nuda.“

Tekrar gülümsedi, samimi, açık bir tebessümdü bu. „Harika bir isim.“

Nuda o anda yanaklarına ani bir sıcaklığın tırmandığını hissetti. O an kendisine ne olduğunu anlayamadı bile.

Takip eden günlerde onunla giderek daha sık karşılaştı. Hareketli koridorlarda, okul avlusunda, yemekhanede. Bazen yanından geçerken dostça başıyla selam veriyordu. Bazen ona bir tebessüm armağan ediyordu. Bazen de içten, çekincesiz bir „Selam!“ haykırıyordu ona doğru.

Ve her defasında Nuda göğsünde tuhaf bir duygu hissediyordu — narin bir çekim, hafif bir ışıltı, iradesiz bir titreme.

Hayatında daha önce hiç böyle bir duygu yaşamamıştı. Geçmişinde bunun için hiçbir zaman alan olmamıştı. Colemêrg’in sarp dağlarında kaygısız bir gençlik aşkı yoktu. Orada sadece var olma korkusu, ağır çalışma ve günlük hayatta kalma mücadelesi hüküm sürüyordu.

Ama burada... Burada bir anda her şey bambaşka görünüyordu.

Bir öğleden sonra ders bittiğinde, Tim aniden masasının yanına geldi.

„Almancada gerçekten inanılmaz derecede iyisin,“ dedi takdirle.

Şaşkınlıkla ona baktı. „Bunun için aşırı çok çalışıyorum ama.“

„Hemen fark ediliyor zaten.“

Mütevazı bir şekilde gülümsedi. „Teşekkür ederim.“

„Şey diyecektim,“ diye devam etti Tim, „bizimle şehir merkezine gelmek ister misin? Birlikte dondurma yemeye gideceğiz.“

Nuda tereddüt etti. Şimdiye kadarki hayatında hiç böyle kaygısız bir şey yapmamıştı. Buna hiç vakti, hiç fırsatı olmamıştı. Onu öylece yanlarında götürmek isteyen sınıf arkadaşları olmamıştı hiç.

„Ben... pek bilemiyorum ki...“

„Sadece gel bizimle,“ diyerek onu narince yüreklendirdi. „Kessinlikle çok güzel olacak.“

Ona baktı. Gözleri samimi bir sıcaklık saçıyordu. Gizli bir acıma yok, öylesine bir merak yok — sadece içten bir dostluk.

„Pekala,“ diye fısıldadı usulca. „Geleceğim.“

Birlikte Frankfurt şehir merkezine gittiler. Tim, iki kız sınıf arkadaşı, bir erkek çocuk daha — hepsi onun döneminden. Güldüler, anılar anlattılar, telefonlarıyla komik fotoğraflar çektiler. Nuda çoğunlukla sakın duruyordu ama dudaklarında kalıcı bir tebessüm vardı. İlk kez kendini ne yabancı, ne ait olmayan biri gibi ne de eleştirel gözlerle süzülüyor gibi hissetti.

Kendini sadece... oraya ait hissetti.

Dondurmacıda külahı kendisine uzatıldığında Tim ona döndü.

„Çikolata sever misin aslında?“

İşıldayarak başını salladı. „Evet, çok.“

„Ben de!“

Usluca kakhaha attı. „Bu güzel.“

Tim ona gülümsedi. „Evet, kesinlikle.“

O akşam yanıma geldi. Mutfak masasındaki her zamanki yerine oturdu ama okul eşyalarını açmak yerine defterlerini kapalı tuttu. Bana baktı ve içindeki bir şeylerin belirleyici bir şekilde değiştiğini hemen anladım.

„Alan...“, dedi sesi son derece yumuşak bir tonda. „Bugün okuldan sonra birkaç sınıf arkadaşımınla şehre gittim.“

Gülümsedim ona. „Senin adına çok sevindim, Nuda.“

„Evet...“, kısa bir an bakışlarını ellerine indirdi. „Ve orada bir erkek çocuk da vardı.“

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. „Bir erkek çocuk mu?“

„Evet.“

„Adı neymiş peki?“

„Tim David.“

Ağırbaşlı bir edayla başımı salladım. „Eee, sonra?“

Doğrudan gözlerimin içine baktı; koyu renk gözleri kocaman, sıcak ve hafif bir kafa karışıklığıyla doluydu.

„Ne zaman bana baksa ve gülümserse... içimin derinliklerinde çok tuhaf bir şey hissediyorum.“

Zarifçe gülümsedim. „Bu tamamen normal bir şey.“

„Bu tam olarak nasıl bir duygu, Alan?“

„Belki de... sadece ondan çok hoşlanıyorsundur.“

Birkaç an sessizce bunun üzerine düşündü. „Gerçekten hoşlanıyor muyum ondan?“

„Belki de evet.“

Mutfak masasının yüzeyine baktı aşağıya doğru. „Her halükarda... çok güzel hissettiriyor.“

İçtenlikle başımı salladım ona. „O zaman olması gerektiği gibi tam olarak.“

İzleyen haftalarda Tim, onun okul hayatının ayrılmaz bir parçası haline geldi. Teneffüslerde yanına oturuyor, karmaşık ödevlerde sabırla ona yardım ediyor, halini hatırını içtenlikle soruyordu. Ona ailesinden açıkça bahsediyordu — babası saygın bir hukukçu, annesi kadın hastalıkları uzmanıydı; ikisi de açık fikirli, içten insanlar olarak biliniyordu.

Bazen okul çıkışında birlikte eve doğru yürüyorlardı. Bazen parktaki bir bankta oturup hayattan ve dünyadan konuşuyorlardı. Bazen de sadece kendi yaşlarındaki gençlerin tamamen anlayabileceği şeylere birlikte gülüyorlardı.

Ve her defasında Nuda'nın içini yine o harika duygu kaplıyordu — o sıcak, hafif, parlak bir şekilde ışıldayan duygu.

Bir öğleden sonra parkta çimlerin üzerinde birlikte otururlarken Tim durduk yere şöyle dedi:

„Sen bizim yaşımızdaki çoğu kızdan çok farklısın.“

Nuda şaşkınlıkla ona baktı. „Nasıl yani?“

„Çok özel bir... içsel gücün var.“

Kendi kendine usulca gülümsedi. „Hayatımda çok erken yaşta güçlü olmak zorundaydım.“

„Biliyorum,“ dedi usulca ve ona etkileyici bir şekilde baktı.

Nuda cesaretini topladı, doğrudan gözlerinin içine baktı ve fısıldadı: „Tim... senden çok hoşlanıyorum.“

Tim mutlu bir şekilde gülümsedi. „Ben de senden çok hoşlanıyorum, Nuda. İnanılmaz derecede çok.“

Nuda o an kalbinin daha hızlı çarptığını, ellerinden sıcak bir hissin aktığını ve etrafındaki dünyanın bir anda çok daha aydınlık görüldüğünü hissetti.

„Alan kesinlikle çok sevinecek,“ diye mırıldandı kendi kendine usulca.

Tim hafifçe güldü. „Kim ki bu Alan?“

„En iyi dostum,“ diye açıkladı gururla. „En başından beri her şeyde bana yardım etti.“

„O zaman gerçekten harika bir insan olmalı.“

Tam bir inançla başını salladı. „Evet. Öyle.“

O akşamın ilerleyen saatlerinde yanıma geldiğinde, içindeki değişimi anlamam için tek bir bakış yetti bana. Dönüşmüştü — dış görünüşüyle değil ama ruhunun en derinlerinde.

Karşıma oturdu, gözlerinde bir ışıltıyla bana baktı ve saklamadan söyledi:

„Alan... sanırım... hayatımda ilk kez aşık oldum.“

Ona rahat bir tebessümle karşılık verdim. „Biliyorum.“

Şaşkınlıkla bana bakakaldı. „Nereden biliyorsun ki yine?“

„Yüzünün her bir zerresinden okunuyor da ondan.“

Huzur dolu bir mutlulukla gülümsedi. „O kadar güzel bir duygu ki.“

„Ve tam olarak öyle olması gerekiyor zaten.“

Fakat sonra yüz hatlarına kısa bir gölge düştü yine. „Ama biraz da korkuyorum.“

„Neden korkuyorsun, Nuda?“

„Bu mutluluğun elimden tekrar alınmasından.“

Sakin ama kararlı bir şekilde başımı salladım. „Nuda... geçmişte o kadar çok acı çekmek ve kaybetmek zorunda kaldın ki.

Ama bu... bu tamamen yeni bir şey. Kendi cesaretinle ve yüreğinle kazandığın bir şey. Tamamen hak ettiğin bir şey.“

Ağırbaşlı bir edayla başını salladı ve endişe gözlerinden silindi yine. „Evet.“

„Ve asla unutma: Ben her zaman senin yanında olmaya devam edeceğim.“

Derinden etkilenmiş halde gülümsedi. „Teşekkür ederim, Alan.“

Bahar ilerledi. Ve her geçen gün Nuda’nın içinde yüce, ısıtan, narin bir şey büyüdü — insanların öteden beri aşk dedikleri o duygu.

Fakat tüm bunlar, çok daha büyük bir hikayenin henüz narin bir başlangıcıydı.

10 – Dünya Büyüyor

Yaz, Frankfurt am Main’a geri döndü; ama bu kez sadece havada parıldayan bir sıcaklıkla değil, Nuda’nın hayatının derinliklerine kadar ışık saçan bir sıcaklıkla. Günler uzun ve ışıkla dolu hale geldi; yaz akşamları yumuşak ve ılıktı; şehir ise gözlerinin önünde, sayfaları okunmayı bekleyen kıymetli bir kitap gibi açılıyor gibiydi. Nuda için bu yaz, daha önce yaşadığı tüm yazlardan bambaşkaydı. Ağır değildi, karanlık değildi, panik dolu bir korkuyla damgalanmamıştı. Hafifti. Parlak bir şekilde aydınlıktı. Yeniydi.

Ve onun adını bilen, adını dünyadaki en güzel şeymiş gibi telaffuz etmesini beceren bir erkek çocuğuyla başladı.

Tim David.

Günden güne birlikte daha çok vakit geçirdiler. Okuldan sonra sık sık aşağıya, park alanlarına yürüyor, yaşlı kestane ağaçlarının devasa taçları altındaki gölgeli bir banka oturuyor ve her şey hakkında konuşuyorlardı — okul hayatı hakkında, müzik hakkında, hayaller ve planlar hakkında; birbirlerine yürekten bağlı olduklarında gençlerin birbiriyle paylaştığı tüm o şeyler hakkında.

Tim ona ailesinden açıkça bahsetti. Saygın bir hukukçu olan babası, sıklıkla gece geç saatlere kadar dosyaların başında otursa da oğlunu dikkatle dinlemek için her zaman vakit buluyordu. Kadın hastalıkları uzmanı olan annesi, rahatlatıcı, içten bir duruşa sahipti ve insanlara derin bir empatiyle yaklaşıyordu. Baba evi — büyük, ışıklı dolu, sayısız kitap ve sanat eseriyle bezenmiş bir ev.

„Annemden ilk andan itibaren kesinlikle hoşlanırdın,“ dedi Tim bu öğleden sonralardan birinde. „İnanılmaz derecede cana yakın ve açık fikirli biridir.“

Nuda mahcubiyetle gülümsedi. „Dürüst olmak gerekirse yabancı insanlarla tanışmaktan hâlâ biraz korkuyorum.“

„Ama neden ki?“

„Çünkü beni kabul edip sevecekler mi hiç bilemiyorum.“

Tim ona derinlemesine baktı. „Seni kesinlikle çok severlerdi, Nuda.“

„Nereden biliyorsun bunu bu kadar emin bir şekilde?“

„Çünkü ben de seni seviyorum.“

Nuda o an kalbinin şiddetle çarptığını, ellerinden sıcak bir hissin aktığını ve etrafındaki tüm dünyanın bir anda çok daha parlak renklere büründüğünü hissetti.

Bir gün birlikte şehir merkezinde gezinirlerken Tim aniden bir yol ayrımında durdu.

„Gel benimle,“ dedi gülümseyerek. „Sana çok özel bir şey göstermek istiyorum.“

Nuda istekle onu takip etti. Küçük, kıvrımlı sokaklardan geçtiler; hareketli kafelerin, kitapçıların ve çiçeklerle süslenmiş balkonları olan eski bina cephelerinin yanından yürüdüler. Nihayetinde, devasa cam cephesi güneş ışığını parıltılarla yansıtan görkemli, modern bir bina kompleksinin önünde durdular.

„Nasıl bir yer burası?“, diye sordu hayranlıkla.

„Burası Modern Sanat Müzesi.“

Nuda meraklı gözlerle ona baktı. „Neden geldik buraya?“

„Çünkü bu dünyanın ne kadar sonsuz derecede büyük ve çeşitli olduğunu kendi gözlerinle görmeni istiyorum.“

Narin bir şekilde tuttu Nuda'nın elini. Sıkıca değil, talepkâr bir şekilde değil — sadece sakınarak ve sıcak bir şekilde.

„İçeri gel benimle.“

Müzenin iç kısmında huşu dolu bir sessizlik hâkimdi. Sergi salonları geniş, duvarlar bembeyaz, tablolar ise devasa boyutlu ve parlak renklerle doluydu. Bazı eserler soyut, bazıları gi-zemli, bazıları ise nefes kesici derecede güzel görünüyordu.

Nuda galerilerin arasında yavaşça yürüdü. Renkleri, cesur formları, dinamik çizgileri içine çekti. Pek çok şeyin arkasındaki derin anlamı hemen kavrayamıyordu belki — ama devasa bir duygusal güç hissediyordu.

„Alan burayı her şeyden çok severdi,“ diye fısıldadı kendi kendine usulca.

Tim anlayışla gülümsedi. „Desene, Alan senin için tam olarak kim oluyor aslında?“

„En iyi dostum,“ diye yanıtladı hiç tereddüt etmeden. „Hiçbir şeyim yokken bana yardım etti. O... benim için büyük bir ağa-bey gibi.“

„O zaman hayatındaki çok önemli bir insan olmalı.“

„Evet. En önemli başlangıç.“

Devasa bir tuval tablosunun önünde durdu. Canlı kırmızı, de-rin mavi, parlak sarı gibi güçlü renk katmanlarından oluşu-yordu; sanki gizemli bir dilde birbiriyle konuşuyormuşçasına karmaşık bir şekilde üst üste binmişlerdi.

„Bu tam olarak ne anlama geliyor ki?“, diye sordu büyülenmiş halde.

Tim hafifçe omuz silkti. „Belki de özel olarak hiçbir anlama gelmiyordur. Belki de sadece her anlama geliyordur.“

Zarifçe gülümsedi Nuda. „Her halükarda çok hoşuma gitti.“

„Benim de.“

O akşam yanına geldi. Mutfak masasındaki her zamanki yerine oturdu ve tavrında belirleyici bir şeylerin değiştiği hemen dikkatimi çekti. Daha büyük görünüyordu. Bedensel olarak değil — içsel duruşu ve ışığı bakımından.

„Alan... bugün Modern Sanat Müzesi’nde ydim,“ diye anlattı.

Gülümsedim ona. „Tim ile birlikte mi?“

„Evet.“

„Nasıldı peki?“

Kocaman açılmış gözlerle bana baktı. „Dünya o kadar inanılmaz derecede büyük ki, Alan.“

Ağırbaşlı bir edayla başımı salladım. „Evet, öyle.“

„Eskiden bunu hiç bilmiyordum.“

„Çünkü şimdiye kadar onu gerçekten hiç göremedin ki.“

„Ama Şimdi nihayet görüyorum.“ Huzur dolu bir mutlulukla gülümsedi. „Bir gün mutlaka seyahat etmek istiyorum.“

„Nereye peki?“

„Her yere.“

Kendi kendime usulca güldüm. „Bu m kemm l bir plan.“

Takip eden haftalarda dünyasının ufku gerçekten de baŐ döndürücü bir hızla genişledi. Tim onu uzun bir hafta sonu tatili için Berlin’de gezdirdi. Brandenburg Kapısı’nın görkemli ke-meri altında birlikte durdular; dünya tarihinin nefesini ve baŐ-kentin atan, geniş kalbini hissettiler. Sokaklarda gezindiler,  e-kinmeden Currywurst yediler ve Şehir haritalarına yönlerini kaybetmiŐ halde bakan turistlere e lenerek güldüler.

„Burada kendimi sonsuz derecede  zg r hissediyorum,“ dedi hayranlıkla.

„Ve tam olarak öyle hissetmen gerekiyor zaten,“ diye karşılık verdi Tim narince.

Nuda ona baktı. „En cesur hayallerimde bile bir gün seyahat edebilece imi asla düşünmezdim.“

„Ve Şimdi öylece yapıyorsun işte.“

„Evet. Yapıyorum.“

Kısa süre sonra birlikte Barselona’ya bile uçtular. Orada Nuda hayatında ilk kez açık denizi gördü. Kıyıda durdu, çıplak ayak-larını sıcak kuma gömdü ve sanki ona kadim bir mesaj

fısıldamak istercesine ritmik bir şekilde sahile vuran köpüklü dalgalara baktı.

„Alan’ın burayı mutlaka görmesi lazım,“ diye fısıldadı derinden etkilenmiş halde.

Tim sıcak bir şekilde gülümsedi. „O zaman bir dahaki sefere onu da yanımızda getiririz.“

Kararlı bir şekilde başını salladı Nuda. „Evet. Öyle yapacağız.“

Sonsuz ufka doğru baktı dışarıya. „Böyle bir yerde durabileceğimi asla mümkün görmezdim.“

„Ama buradasın işte, Nuda. Tamamen gerçek.“

„Evet.“ Derinden etkilenmiş halde gülümsedi. „Sadece çok mutluyum.“

Nihayet Frankfurt’a döndüğünde hemen beni ziyarete geldi. Masaya oturdu, bana baktı ve o ilk saniyede bu deneyimlerin onu ne kadar köklü bir şekilde değiştirdiğini gördüm.

„Alan... o büyük denizi gördüm,“ dedi huşu dolu bir sesle.

Ona gülümsedim. „Nasıldı peki?“

„Devasaydı. Çok güzeldi. Sesliydi. Ve çok sıcaktı.“

„Peki sen nasıl hissettin?“

Doğrudan gözlerimin içine baktı. „Tamamen özgürdüm.“

Derin bir duyguyla başımı salladım. „Senin adına tüm kalbimle seviniyorum, Nuda.“

„Eskiden gerçekten özgür olabileceğimi ummaya bile cesaret edemezdim.“

„Bu özgürlüğün her bir parçasını bileğinin hakkıyla, dürüstçe hak ettin.“

Huzur dolu bir mutlulukla gülümsedi. „Sadece çok mutluyum.“

Ona baktım ve içimde büyük bir huzur hissettim. O artık eskiden süpermarketin önündeki soğuk taş zeminde savunmasızca büzülüp oturan o korkak, kırılmış kız çocuğu değildi. Dünyaya uyanık gözlerle bakan bir insana dönüşmüştü. Hayatı seven bir insana. Kendi dünyasını fethetmeye hazır bir insana.

11 – İki Dünya Arasında

Yaz sona ermeye yaklaşırken Nuda, hayatının iki farklı yöne doğru akmaya başladığını yavaş yavaş hissetmeye başladı. Yönlerden biri ışıkla dolu, hafif ve kaygısız kahkahalarla kaplıydı — bu yol onu dosdoğru Tim’e götürüyordu. Diğer ise sakın, sıcak ve en derin sarsılmazlıkla yoğrulmuştu. — bu yol onu dönüp dolaşıp her defasında bana getiriyordu.

İki dünyayı da ruhunun en derinlerinden gelen bir sevgiyle seviyordu. Ama o günlerde her iki dünyayı aynı anda nasıl kucaklayıp elinde tutacağını bilemiyordu.

Tim, günden güne onun gündelik hayatının daha da ayrılmaz bir parçası haline geldi. Okuldan hemen sonra buluşuyor, küçük kafelere uğruyor, parktaki çimlerin üzerine oturuyor veya bisikletleriyle şehrin yaz kokan sokaklarında birlikte turluyorlardı. Giderek daha sık bir şekilde öğleden sonraları onun baba evinde de geçiriyorlardı.

David ailesinin mülkü geniş, aydınlık ve modern bir tasarıma sahipti. Duvarlar saf bir beyazlıkla ışıltıyor, mobilyalar sade ve zarif bir şıklık saçıyor, odalar ise kitaplar ve çağdaş sanat eserleriyle dolup taşıyordu. Adım başı kendi hikayelerini anlatan bir evdi bu — eğitimle, finansal kaygısızlıktan gelen rahatlıkla, mutlak güvenlikle ve sınırsız imkanlarla örülü hikayeler.

Nuda eşikten ilk kez adımını attığında, geniş koridorda huşu içinde durakaldı. Yüksek tavanlara doğru baktı; devasa pencere cephelerini ve duvarlardaki ifade yüklü tabloları süzdü.

„Tim... burası inanılmaz derecede güzel,“ diye fısıldadı derinden etkilenmiş halde.

Tim narince gülümsedi. „Çok sevindim beğenmene.“

„Bütün hayatım boyunca böyle güzel bir evin içinde hiç bulunmamıştım.“

„O zaman bunun vakti çoktan gelmişti bile.“

Nuda temkinli bir şekilde ona baktı. „Dürüst olmak gerekirse burada yanlışlıkla bir şeyi kırmaktan korkuyorum.“

Tim usulca ve içten bir kahkaha attı. „Hiçbir şeyi kırmayacaksın kesinlikle, Nuda.“

Tim'in kadın hastalıkları uzmanı olan annesi, daha ilk saniye-den itibaren ona ferahlatıcı bir içtenlikle yaklaştı. Nuda'ya, sanki yıllardır kalbine bastığı genç bir kız çocuğuymuş gibi baktı.

„Demek Nuda sensin?“, diye sordu sevecenlikle.

„Evet, benim.“

„Tim son haftalarda senden o kadar inanılmaz çok bahsetti ki.“

Nuda mütevazı bir şekilde bakışlarını indirdi. „Umarım sadece iyi şeylerden bahsetmiştir.“

„Yalnızca harika şeylerden,“ diye karşılık verdi anne ışıldayarak.

Tim'in hukukçu olan babası ise sakin ve ağırbaşlıydı ama asla mesafeli değildi. Nuda okul hayatından bir şeyler anlattığında dikkatle dinliyordu. Sorduğu sorular asla öylesine bir merak-tan değil, derin bir saygıdan kaynaklanıyordu.

„Gerçekten ölçüsüz derecede çalışkan ve azimlisin,“ diyerek takdir etti onu bir akşam, hepsi birlikte büyük yemek masasında otururken.

„Çalışkan olmak zorundayım sadece,“ diye yanıt verdi Nuda ruhunun en derin inancıyla.

„Bu, bir insandaki en kıymetli özelliklerden biridir.“

Nuda minnetle gülümsedi. „Çok teşekkür ederim.“

Fakat tüm bu huzura ve sıcaklığa rağmen Nuda'nın derinliklerinde bir şey varlığını korumaya devam ediyordu — hafif bir çekim, su yüzüne tekrar tekrar çıkan sessiz bir düşünce.

Alan.

İçtenlikle güldüğünde beni düşünüyordu. Kitaplarının başında pürüzsüzce odaklanmış otururken beni düşünüyordu. Tim ile gezerken bile beni düşünüyordu. Bir sevgiliyi özler gibi özlediği için değil. Bir zamanlar hiçbir şeyi kalmadığında onu kolsuzca taşıyan o insan ben olduğum için.

Ben onun başlangıcıydım. Tim ise geleceğiydi. Ve o, açık yüreğiyle tam da bu ikisinin arasında duruyordu.

Bir akşam yine benim mutfakta otururken usulca anlattı:

„Alan... bugün yine Tim'in ailesini ziyarete gittim.“

Ona gülümsedim. „Bu kez nasıldı peki?“

„Çok güzeldi.“

„Tüm kalbimle seviniyorum buna.“

Bana baktı. „Anne babası beni gerçekten çok seviyor.“

„Ama tabii ki sevecekler.“

„Neden bunu bu kadar doğal karşılıyorsun ki?“

„Çünkü sen baştan aşağı harika bir insansın da ondan, Nuda.“

Duygulanarak gülümsedi. „Teşekkür ederim, Alan.“

Fakat sonra yüz ifadesi birdenbire çok ciddileşti.

„Alan... yine de çok korkuyorum.“

Endişeyle ona baktım. „Neden peki?“

„Bu yolda seni yavaş yavaş kaybetmekten.“

Boğazımdaki duygusallığı yuttum. „Nuda... beni hayatında asla ama asla kaybetmeyeceksin.“

„Ama artık eskisi gibi o kadar sık gelemiyorum ki yanına.“

„Bu hayatın tamamen normal akışı.“

„Yine de vicdan azabı çekiyorum bu yüzden.“

Kararlı bir şekilde başımı salladım. „Kesinlikle vicdan azabı çekmene gerek yok. Sen kendi hayatını yaşıyorsun. Her gün büyüyorsun. Seviyorsun. Olabilecek en güzel şey bu zaten.“

Bana derinlemesine baktı. „Ama sen benim asıl yuvamsın ve öyle kalacaksın.“

İçtenlikle gülümsedim ona. „Ve tam olarak öyle kalacağım her zaman.“

Derin ve rahatlamış bir nefes verdi dışarıya. „Teşekkür ederim, Alan.“

Takip eden haftalarda hayatı giderek daha hızlı bir tempo kazandı. Lisedeki derslerin ağırlığı belirgin bir şekilde arttı. Tim ile olan ilişkisi derinleşti. Arkadaş çevresi gözle görülür biçimde genişledi. Bütün dünyası günden güne daha büyük ve renkli hale geliyordu.

Bazen yanıma ancak gecenin geç saatlerinde gelebiliyordu. Bazen günlerce hiç uğrayamıyordu. Bazen sırf kısaca bir merhaba demek için sadece on dakikalığına uğrayabiliyordu.

Ama kapının eşiğinde durduğu her bir defasında, ne kadar çok gelişmeye devam ettiğini yeniden görüyordum.

Büyümüş bir özgüven saçıyordu etrafına. Sesi daha sağlam, daha cesur geliyordu kulağa. Daha kaygısızca gülüyordu. Baştan aşağı mutlu genç bir kadına dönüşmüştü.

Ve içimde ona karşı sonsuz bir gurur hissediyordum. Bir babanın gururu değil, bir öğretmenin gururu da değil — bir insanın başka bir insanın kendini buluşuna yakından tanıklık etmesinden doğan o insani gurur.

Bir akşam yanımda oturup huzur içinde çayını içerken şöyle dedi:

„Alan... bugün Tim ile ailem ve geçmişim hakkında çok detaylı konuştum.“

„Peki nasıl tepki verdi?“

„Benim gücüme sonsuz bir saygı duyduğunu söyledi.“

„Çok haklı.“

„Hayatta her şeyi başarabileceğime dair bana söz verdi.“

„Ve tam olarak öyle olacak zaten.“

Bir an duraksadı, fincanına baktı ve sonra fısıldadı: „Bana... beni sevdiğini söyledi.“

Sıcak bir şekilde baktım ona. „Peki sen ne hissediyorsun?“

Huzur dolu bir mutlulukla gülümsedi. „Ben de onu tüm kalbimle seviyorum.“

Tam bir onaylamayla başımı salladım. „Senin adına inanılmaz derecede sevindim, Nuda.“

Fakat sonra kocaman, endişeli gözlerle tekrar bana baktı. „Alan... yine de hâlâ korkuyorum.“

„Neden korkuyorsun?“

„Şimdi bu kadar yeni mutluluk kazanırken sonunda çok fazla şey kaybetmekten.“

Uzun bir an sustum. Bazen yeterince güçlü olabilecek kelimeler bulunmaz.

„Hayatımda o kadar çok şey kaybettim ki zaten,“ dedi çok usulca. „Ağabeylerimi. Çocukluğumu. Bütün evimi, yuvamı.“

„Biliyorum, Nuda. Biliyorum.“

„Ve Şimdi birdenbire bu kadar çok güzel Şeye sahibim... Bütün bunların elimden tekrar sklp alınmasından panik halinde korkuyorum.“

Elimi narince onun titreyen parmaklarının üzerine koydum.

„Nuda... sen bu hayatı tamamen tek başına kurdun. Kendi ellerinle. Tükenmez cesaretinle. Kocaman yüreğinle. İçinde bu kadar derin büyümüş bir Şeyi hiç kimse senden söküp alamaz veya eksiltemez artık.“

Bana baktı ve gözlerindeki ışıltı çok yumuşak bir hal aldı.

„Teşekkür ederim, Alan.“

Daha sonra yola koyulduğunda, her zamanki gibi açık daire kapısında kısa bir an durakladı.

„Alan... her zaman buradasın, değil mi?“

„Evet. Her zaman.“

„Şu an senin yanında olmasam bile.“

„Evet. O zaman bile.“

Bana çok güzel, huzur dolu bir tebessüm armağan etti. „Dünyadaki en rahatlatıcı duygu bu.“

Sonra arkasını döndü ve gitti.

Ve ben koridorda durakaldım; mutlak bir kesinlikle biliyordum ki: Artık iki farklı dünyada yaşıyordu. Ama her iki dünyada da benim için sarsılmaz bir yer vardı.

12 – Büyüyen Sorumluluk

Sonbahar Frankfurt am Main’a geri döndü; ama bu kez soğumakta olan havadan ziyade, acı verici bir şekilde Nuda’nın düşüncelerine yuvalanan tuhaf bir ağırlıkla geldi. Yapraklar kestane ağaçlarından yoğun kaskadlar halinde dökülüyor, günler hissedilir derecede kısalıyor ve sokakların üzerine yalnızca bu mevsimin üretebildiği o melankolik ana ton seriliyordu — her şeyin değiştiğini fısıldayan sessiz, amansız bir ton.

Nuda için bu sonbahar derin bir sınav anlamı taşıyordu. Lise sıralarında değil. Tim’e duyduğu o narin sevgide de değil. Ruhunun, kalbinin en derin yerinde.

Artık on sekiz, neredeyse on dokuz yaşındaydı. Her ne kadar hâlâ sığınma evindeki o küçük odada ikamet ediyor olsa da, bir zamanlar oraya varan o kırılmış kız çocuğu değildi çoktan. Azimli bir öğrenciydi. Güvenilir bir dosttu. Derinden âşıktı. Güçlenmişti.

Ama aynı zamanda bir evlattı. Bir kız kardeşti. Bir torundu. Ve bu, geçen her günle birlikte daha da ağırlaşan bir sorumluluk yükü demekti.

Bir akşam yine benim mutfakta otururken üzerimize çöken ağır bir sessizlik hâkimdi. Ders kitapları masanın üzerinde önünde açık duruyordu; fakat bir kez olsun içine bakmadı. Sadece, ellerinden kayıp giden bir şeyi amansızca tutmaya

alışıyormuşasına hırsıla birbirine kenetlediği ellerine dikmişti gözlerini.

„Alan...“, sesi kırılgan ve neredeyse duyulmayacak kadar kıstıktı. „Bugün Ğleden sonra memleketteki annemle uzun uzun telefonda konuştum.“

Dikkatle ona baktım. „Nasıl durumu?“

„Hiç iyi değil.“ Yükselen duygusallığa karşı zorlukla yutkundu. „Telefonda sadece ağladı.“

Sustum. Bazen bir insanın acısına yer açmak için aceleci kelimelere ihtiyaç duyulmaz.

„Bana anlattı... Hiç ama hiç paraları kalmamış. Babam ağır hasta ve artık alışamıyor. Kız kardeşim  küçük çocuğu tek başına bytmeye alışıyor. Kısacası hiçbir şeyleri kalmamış artık.“

Doğrudan bana baktı ve gözlerinde çıplak bir korku gördüm — buradaki resmi makamlardan duyulan bir korku değil, sınır dışı edilme korkusu değil; binlerce kilometre uzakta acı çeken insanları sevdiğinde insanı ele geçiren o yıpratıcı varoluşsal korku.

„Bayan Amend’in yanında kazandığım her bir senti zaten onlara gönderiyorum,“ diye fısıldadı çaresizce. „Ama yetmiyor, hiçbir şekilde yetmiyor.“

AĞırbaşlılıkla başımı salladım. „Biliyorum, Nuda.“

„ok daha fazlasını yapmak zorundayım sadece.“

„Peki ama tam olarak ne yapmak istiyorsun ki?“

Çaresizce bana baktı. „Ben de bilmiyorum ki.“

Takip eden günlerde adeta bambaşka biri olup çıktı. Artık neredeyse hiç gülmüyordu. Sadece en gerekli şeyleri konuşuyordu. Ders çalışırken zihni sürekli başka yerlere kayıyordu.

Tim bu değişimi hemen fark etti. Onu bu kadar ağır bir şekilde nelerin yıpratıldığını narince sordu. Nuda konuyu geçiştirerek sadece: „Bir şey yok,“ dedi. Ama Tim bunun gerçek olmadığını çok net hissediyordu.

Benim de gözümde hiçbir şey kaçmıyordu. Ne olduğunu sorduğumda elini sallayıp: „Sadece yorgunum,“ diyordu. Ama gözlerinin derinliklerinde bunun bedensel bir yorgunluk olmadığını görüyordum.

İçinde tonlarca ağırlıkta bir şey taşıyordu — tüm okul müfredatından daha ağır, her türlü ilişki sorusundan daha ağır, her şeyden daha ağır.

Bir akşam yine yanımda otururken, biriken baskı nihayet bütün şiddetiyle dışarı patladı.

„Alan... Öyle panik bir korku içindeyim ki!“, diye haykırdı çaresizce.

Sakin bir şekilde ona baktım. „Neden bu kadar korkuyorsun, Nuda?“

„Oradaki ailemin gözlerimin önünde eriyip gitmesinden!“

Sustum ve konuşmasına izin verdim.

„Ben burada güvendeyim. İyi bir okula gidiyorum. Harika arkadaşlarım var. Tim var. Bana gerçek bir hayat armağan edildi. Ama onların... Onların kesinlikle hiçbir şeyleri yok.“ Gözleri hızla sıcak gözyaşlarıyla doldu. „Bu yüzden kendimi sonsuz derecede suçlu hissediyorum.“

Yanına yaklaştım ve elimi yatıştırıcı bir şekilde onun titreyen parmaklarının üzerine koydum.

„Nuda... Sen en ufak bir yanlış bile yapmadın.“

„Yaptım Alan! Tabii ki yaptım!“

„Hayır, kesinlikle yapmadın.“

„Ben burada bolluk içinde yaşarken onlar orada açlık çekiyor!“

Derin bir nefes aldım. „Nuda... Sen kendin de hâlâ bir çocuk sayılırsın.“

Kararlı bir şekilde başını salladı. „Hayır! Ben artık çocuk değilim! Sorumluluğu ben taşıyorum!“

„Neyin sorumluluğunu?“

„Her şeyin! Onların hayatta kalmasının!“

Işıl ışıl bakışlarla ona baktım. „Sen on sekiz yaşındasın.“

„Ama bütün ailede bir şeyleri değiştirme imkanına sahip olan tek kişi benim!“

Boğazımdaki acılığı yuttum. „Sen zaten elinden gelen her şeyi yapıyorsun.“

„Ama yetmiyor! Çok az bu!“

Ayağa fırladı, pencereye koştu ve ıslak asfaltında sokak lam-balarının sarımsı ışığının yansıdığı gece sokağına dikti gözle-rini.

„Alan... Okulu bırakıp tam zamanlı çalışmaya başlamak isti-yorum.“

„Hukuken buna hakkın yok bile.“

„Bu benim kesinlikle umurumda değil!“

„21 yaşına kadar zorunlu eğitim ağındasın ve önünde büyük bir gelecek var.“

„Benim hemen, şu an para kazanmam lazım!“

Sertçe bana doğru döndü, yanakları gözyaşlarından ıslanmıştı.

„Öylece eli kolu bağlı izleyemem ya!“

Yanına iyice yaklaştım. „Sen eli kolu bağlı izlemiyorsun. Her gün tükenene kadar ders çalışıyorsun. Kendine sağlam bir temel inşa ediyorsun. Okulunu bitireceksin, bir meslek edineceksin ve gerçek para kazanacaksın. Ancak o zaman onlara kalıcı ve sürdürülebilir bir şekilde yardım edebileceksin.“

Çaresizce başını salladı. „Sonra belki de her şey için çok geç olacak!“

İki elimi de narince onun dar omuzlarına koydum.

„Nuda... Bütün dünyayı tek bir anda kurtaramazsın.“

Yalvaran bakışlarla bana baktı. „Ama denemek zorundayım, Alan.“

„Hayır. Bunu yapamazsın.“

„Yapabilirim!“

„Bu insanüstü yükün altında ruhsal olarak ezilir, kırılırsın.“

Bir anda sustu. Sonra gözyaşları sessizce yüzünden aşağı süzül­dü — ruhunun en derin kuyularından geliyormuş gibi görünen sessiz, kesintisiz damlalar.

„Alan... Sadece çok korkuyorum,“ diye fısıldadı çaresizce.

Onu narince kendime doğru çektim ve sıkıca kucakladım. Başını göğsüme yasladı ve bütün bedeninin sessiz hıçkırıklarla sarsıldığını hissettim.

„Ben buradayım,“ dedim usulca ama sarsılmaz bir kararlılıkla. „Sallanmıyorum. Bir yere gitmiyorum.“

Fırtınadan sığınak arayan küçük bir çocuk gibi elleriyle ceke­timden sıkıca tutundu.

„Artık ne yapmam gerektiğini bilmiyorum...”

„Şu an her şeye bir yanıt bilmek zorunda değilsin, Nuda.”

„Ama bir şeyler yapmak zorundayım!”

„Sen zaten olabilecek en önemli şeyi yapıyorsun.”

„Neyi?”

„Yaşıyorsun. Mücadele ederek yol alıyorsun.”

Gözyaşları içindeki yüzünü bana doğru kaldırdı. „Bu gerçekten yeterli mi?”

Tüm inancımın başımı salladım. „Bugün için fazlasıyla yeterli.”

Takip eden haftalarda hissedilir derecede sakinleşti. Kaygıları bir anda buharlaşıp yok olduğu için değil — aksine, bu ağır yükü altında ezilmeden taşımayı adım adım öğrendiği için.

Disiplinle ders çalışmaya devam etti. Bayan Amend’in yanındaki işini eskisi gibi titizlikle sürdürdü. Biriktirdiği her bir euroyu eve göndermeye devam etti. İçini Tim’e açtı ve onunla dürüstçe konuştu. Ve benimle konuştu.

Ve çok yavaş, milim milim, olgun bir kavrayışı içselleştirmeye başladı:

Sorumluluk üstlenmek, dünyayı tek başına omuzlarında taşımak demek değildir. Sorumluluk, hayatın meydan okumalarından kaçmamak demektir.

Bir akşam yine benim mutfak masasında oturup çayını içerken vakur bir edayla şöyle dedi:

„Alan... Bugün annemle tekrar konuştum.“

„Peki ne dedi?“

„Bana... Almanya’daki hayatımı tüm kalbimle yaşamamı emretti.“

Duygulanarak gülümsedim. „Çok bilge bir anneymiş.“

„Bütün ailenin yükünü kendi omuzlarıma yüklemememi söyledi...“

„Çok haklı bu konuda.“

„Ve en büyük arzusunun... Benim burada mutlu olmam olduğunu söyledi.“

Sıcak bir şekilde baktım ona. „Ve tam olarak senin şu anki en önemli görevin de bu zaten.“

Usluca ama kararlı bir şekilde gülümsedi. „Elimden gelenin en iyisini yapıyorum.“

„Başaracaksın bunu, Nuda.“

Güçlü bir şekilde başını salladı. „Evet. Biliyorum.“

Daha sonra yola koyulduğunda, her zamanki gibi açık kapının eşiğinde bir an durakladı.

„Alan... Teşekkür ederim.“

„Ne için teşekkür ediyorsun bana?“

„Sadece her şey için. Burada var olduğun için.“

Gülümsedim ona. „Her zaman, Nuda.“

Bana küçük ama şaşırtıcı derecede güçlü ve olgun bir tebessüm hediye etti.

Ve ben koridorda durakaldım; biliyordum ki: Bu haftalarda bir kez daha kendi sınırlarını aşarak büyümüştü. Yalnızca okul sayesinde değil. Yalnızca sevgi sayesinde de değil. Kendisini olgunlaştıran bir sorumluluğu hakkıyla göğüsleyerek.

13 – Uyanan Ses

Kış, amansız bir soğukla Frankfurt am Main’a erken geldi. Hava keskin bir şekilde soğudu, sokaklar nemli ve buzlu bir hal aldı, yoldan geçenler ise şehrin o dondurucu kışkacından bir an önce kaçmak istercesine sokaklarda hızlı adımlarla koşturuyordu. Frankfurt, sanki beyazımsı gri bir sis örtüsünün derinliklerine bürünmüş gibi durgun görünüyordu. İnsanların çoğu için bu sadece mevsim değişimi idi. Nuda içinse bu kış, kendi ruhunun kristal berraklığındaki bir yansımasıydı.

Kendini her zamankinden daha net, daha keskin ve daha dürüst bir şekilde tanıdığı bir ayna.

Artık on dokuz yaşındaydı. Azimli bir öğrenciydi. Sevilen bir dosttu. Derinden âşıktı. Güçlenmişti. Sorumluluklarını gururla taşıyordu.

Ama o günlerde tüm bunlardan çok daha büyük bir şeye dönüşmüştü: Kendi gür ve bastırılmaz sesine sahip bir insan olmuştu.

Artık korkuyla fısıldamayan bir ses. Artık kararsızca titremeyen bir ses. Artık dünyaya yalnızca pasif bir şekilde tepki vermekle kalmayıp, özgüvenle meydan okuyan ve konuşan bir ses.

Sıradan bir öğleden sonra derste başladı her şey. Sınıf, toplum bilgisi dersinde son derece hassas konuları tartışıyordu: Göç, entegrasyon, mültecilik nedenleri ve devletin iltica politikası. Sınıftaki arkadaşların neredeyse tamamı için tamamen soyut ve kendi gerçekliklerinden uzak bir konu — fakat Nuda için çıplak bir hayatta kalma mücadelesi, kan ve gözyaşı anlamı taşıyan bir konu.

Arka sıralardan bir çocuk öylesine lafa karıştı: „Zaten mültecilerin pek çoğu sırf bizim paramızı istediği için buraya geliyor.“

Ön sıralardan bir kız onaylayarak başını salladı. „Evet, tabii ki, adamlar zahmetsizce daha iyi ve daha rahat bir hayat yaşamak istiyorlar işte.“

Başka bir öğrenci aşağılayıcı bir edayla ekledi: „Sistemimizi daha en başından utanmazca suistimal edenler var aralarında.“

Nuda sırasında tamamen hareketsiz oturuyordu. Her bir kelimeyi duyuyordu. İçinde bir Şeylerin dğmlendiğini hissetti — ama bu kr bir öfke ya da felç edici bir acı değildi artık; aksine kristal berraklığında, içsel bir kararlılıktı.

Öğretmen dikkatle sınıfa baktı. „İçinizden farklı bir bakış açısı sunmak isteyen var mı acaba?“

Nuda sakın ve düşünceli bir Şekilde elini kaldırdı.

Okula baŐladıđı günden bu yana ilk kez bu büyük sınıfta kendi isteğiyle el kaldırıyor.

Öğretmen ŐaŐırarak başıyla iŐaret etti. „Evet, lütfen, Nuda?“

Nuda sandalyesinden yavaŐca ayağa kalktı. Sınıf arkadaŐlarının yüzlerine dikkatle baktı — düŐmanca değil, korkuyla değil; tamamen sakın, vakur ve saygın bir edayla.

„Ben bir mlteciyim,“ dedi sağlam, berrak bir sesle.

Bütün sınıfta anında çıt çıkaramaz bir sessizlik oldu.

„Ben buraya sizin paranız için gelmedim. Ben Almanya’da ailemin memlekette kesinlikle hiçbir Şeyi kalmadığı için geldim. Sevgili ağabeylerim savaŐta öldüğü için. Orada hiçbir geleceğim kalmadığı için. Her tek gecede ölüm korkusu yaŐadıđım için.“

Derin ve sakın bir nefes aldı.

„Ben buraya bir şeyleri ya da birilerini suistimal etmek için gelmedim kesinlikle. En sonunda güven içinde yaşayabilmek için buradayım.“

Bazı öğrenciler mahcup bir şekilde bakışlarını indirdi. Pek çoğu büyülenmiş gibi ona bakıyordu. Tim yan taraftan ona doğru baktı — gözleri gurur dolu bir sıcaklık ve derin bir hayranlıkla doluydu.

„Tükenene kadar her gün ders çalışıyorum. Sert bir şekilde emek veriyorum. Aileme destek oluyorum. İleriye doğru attığım her bir adım için mücadele ediyorum. Ben sizden bir şey eksiltmek için burada değilim. Ben ileride bu topluma değerli bir şeyler geri verebilmek için buradayım.“

Doğrudan öğretmenın gözlerinin içine baktı. „Söylemek istediğim tam olarak buydu.“

Öğretmen duygulanarak ve derin bir saygıyla başını salladı. „Dürüstlüğün için sana tüm kalbimle teşekkür ederim, Nuda.“

Sınıf uzun süren bir sessizliğe gömüldü. Şok olduklarından değil — aksine bu cesaret karşısında duydukları derin saygı ve duygulanmadan dolayı.

Akşam yanına eve geldiğinde bana bu anı anlattı. Mutfak masasındaki her zamanki yerine oturdu, iki eliyle sıcak çay fincanını kavradı ve usulca şöyle dedi:

„Alan... Bugün bütün sınıfın önünde konuştum.“

Gururla ona baktım. „Peki tam olarak ne söyledin?“

„Onlara sadece çıplak gerçeği söyledim.“

„Peki bu sana nasıl hissettirdi?“

Işıl ışıl gülümsedi. „Bir kez bile korkmadım.“

Ağırbaşlılıkla başımı salladım. „Çünkü sen sonsuz derecede güçlü bir kişilik haline geldin.“

„Evet. Sanırım gerçekten öyleyim.“ Derinlemesine bana baktı. „Bütün hayatım boyunca kendimi hiç bugünkü gibi hissetmemiştim.“

„Nasıl yani, Nuda?“

„Kendi, gerçek bir sesine sahip bir insan gibi.“

Gülümsedim ona. „Senin içinde bu ses zaten her zaman vardı.“

„Hayır, Alan. Ben bu sesi ilk kez şimdi, senin ve yeni hayatım sayesinde gerçekten keşfettim.“

Takip eden haftalarda, bu yeni bulduğu sesi giderek daha sık kullanmaya başladı. Yüksek sesle değil. Saldırgan ya da ders verir edayla değil. Aksine her zaman net bir mantık ve içsel bir inançla beslenerek.

Derslere aktif olarak katıldı. Öğretmenleriyle derinlikli sohbetler etti. Sınıf arkadaşlarına içini açtı. Tim ile tartıştı. Benimle fikir alışverişinde bulundu.

Ve söylediği her bir cümleyle birlikte, sesi daha da sağlamlaştı, güven kazandı.

Bir akşam yine yanımda otururken düşünceli bir şekilde şöyle dedi:

„Alan... Hayatımın ilerleyen döneminde mutlaka başka insanlar için gerçek bir anlam taşıyan bir şeyler yapmak istiyorum.“

„Zihninden ne geçiyor peki?“

„Tüm kalbimle başka insanlara yardım etmek istiyorum.“

„Ne şekilde?“

„Henüz tam olarak bilmiyorum. Belki bir sosyal hizmet uzmanı olarak. Belki bir öğretmen olarak. Ya da belki de korku içindeki insanlara içlerinde aslında ne kadar büyük bir güç barındıklarını gösteren biri olarak.“

Ona baktım ve başımı salladım. „Bu senin karakterine mükemmel bir şekilde uyuyor.“

„Evet, ben de bunu hissediyorum.“ Mutlulukla gülümsedi. „Bu dünyada öylesine var olmak istemiyorum. Aktif olarak olumlu yönde bir şeyleri değiştirmek istiyorum.“

„Ve tam olarak bunu yapacaksın zaten, Nuda.“

Fakat sesine paralel olarak içinde başka bir şey daha büyüyordu: Tükenmez yaşama azmi.

Eskiden asla cesaret edemeyeceği şeylerin üzerine gitmeye başladı. Zorlu okul projeleri için gönüllü oldu. Kendisinden daha zayıf durumdaki sınıf arkadaşlarına sabırla özel ders

verdi. Öğretmenlerle kalbine dokunan toplumsal konular hakkında sohbetler aradı. Kendini dünyaya olduğu gibi, olduğu yalınlıkla göstermeye başladı kısacası — artık sadece utangaç bir öğrenci olarak değil, artık sadece travmatize olmuş bir mülteci olarak değil; bağımsız, güçlü bir kişilik olarak.

Etkileyici bir geçmişe sahip bir insan. Parlak bir geleceğe sahip bir insan. Güçlü bir sese sahip bir insan.

Bir öğleden sonra, Tim ile birlikte parktaki bir bankta otururken, Tim uzun uzun ona baktı ve şöyle dedi:

„Son aylarda o kadar inanılmaz bir şekilde değiştin ki, Nuda.“

Nuda sorgulayan bakışlarla ona baktı. „Ne anlamda söylüyorsun bunu?“

„Sen... Çok daha büyüdün.“

Uslulca güldü. „Fiziksel olarak hâlâ oldukça küçüğüm ama.“

„Hayır, o anlamda söylemiyorum. İçsel olarak büyüdün. Kalbin kocaman oldu.“

Zarifçe gülümsedi. „Gerçekten ben de kendimi çok daha büyük hissediyorum.“

„Peki bu neden kaynaklanıyor?“

„Çünkü artık her gün sadece hayatta kalmak için çabalamıyorum.“

Tim tüm kalbiyle başını salladı. „Artık nihayet gerçekten yaşıyorsun.“

„Evet. Yaşıyorum.“ Derinlemesine ona baktı. „Ve konuşmayı öğrendim.“

„Hem de nasıl konuşmak!“

„Bazen sadece artık çok fazla konuştuğumdan korkuyorum.“

Tim içtenlikle güldü. „Hayır, kesinlikle değil. Doğru zamanda tam olarak doğru kelimeleri söylüyorsun.“

Minnetle gülümsedi. „Teşekkür ederim, Tim.“

Akşamın ilerleyen saatlerinde beni ziyarete geldi. Masaya oturdu, uzun uzun gözlerimin içine baktı ve derin bir ciddiyetle şöyle dedi:

„Alan... Bugün net bir şekilde anladım ki, ben artık o zamanlar süpermarketin önünde çaresizce bulduğun o kırılmış kız çocuğu değilim çoktan.“

Tam bir onaylamayla başımı salladım. „Hayır, çoktan o değilsin artık.“

„Ben biri oldum.“

„Evet. Öylesin.“

„Ben güçlüyüm.“

„Evet. Hatta çok güçlesin.“

„Kendi sesime sahibim.“

„Evet, harika bir sese.“

Karşı konulmaz bir kararlılıkla gülümsedi. „Ve bu sesi bundan böyle hayatımın geri kalanı boyunca kullanacağım.“

Ona baktım ve derin bir duygusallık hissettim. O artık belirsiz bir geleceğin peşindeki genç bir kız çocuğu değildi. Kendi geleceğini kendi elleriyle ve kendi sesiyle şekillendirmeye başlamış, olgun genç bir kadına dönüşmüştü.

14 – Kalıcı Olan Güç

Kış, amansız bir sertlikle Frankfurt am Main’ın üzerine çöktü. Sadece dondurucu soğuk ya da keskin rüzgâr değil, daha ziyade ağır bir tül gibi sokakların üzerine inen o derin, kurşuni sessizlikti şehri kaplayan. Şehir, sanki biri dünyanın alışıl gelmiş sesini kısmışçasına garip bir şekilde durgun görünüyordu. İnsanlar başlarını önlerine eğmiş halde nemli, aynalı sokaklarda hızlı adımlarla koşturuyor; akşamlar erken çöküyor, geceler ise sonu gelmez görünüyordu.

Nuda için bu kış, yepyeni bir olgunluk sınavı anlamı taşıyordu. Okulda, ilk kez herkesin önünde sesini yükselttiği o cesur andan sonra artık mesele yalnızca dışarıya karşı yüksek sesle konuşmak değildi. Mesele, gündelik hayatın beraberinde getirdiği o sessiz, içsel yüke karşı durabilmekti. Kendisine ne kadar sonsuz bir güce ulaştığını ve yolunda kararlılıkla yürümeye devam etmek için hâlâ ne kadar çok içsel duruş sergilemesi gerektiğini derinlemesine gösteren sert bir kış.

Artık on dokuz yaşındaydı ve mezuniyetine doğru ilerliyordu. Büyük bir azimle derslere katılıyor, tartışmalarda dik bir duruş sergiliyor ve Tim'e derinden âşıktı. Fakat sınıf ortamında kazandığı cesaret, memleketten kendisine ulaşmaya devam eden gerçek kaygılardan koruyamıyordu onu.

Bu soğuk günlerde çok daha derin bir ders öğrendi: Gerçek gücün asla korku duymamak ya da hiç yenilgiye uğramamak anlamına gelmediğini; aksine tüm şüphelere ve yüklere rağmen adım adım ilerlemeye devam edecek içsel güce sahip olmak anlamına geldiğini.

Bir akşam yine benim mutfakta otururken, uzun ve düşünceli bir sessizlik hâkimdi. Ders kitapları önünde açık duruyordu; fakat düşünceleri çok uzaklardaydı. Masanın üzerinde sakince duran ellerine baktı — artık eskisi gibi çaresizce titremeyen, aksine yeni, olgun bir metanetle şekillenmiş ellerine.

„Alan...“, diye başladı usulca. „Sınıftaki arkadaşlar o günden beri bana bambaşka yaklaşıyorlar.“

Dikkatle ona baktım. „Ne anlamda, Nuda?“

„Beni dinliyorlar. Eskiden aşağılayıcı konuşanlar bile. Ama... Bir sese sahip olmak ailemin sorunlarını değiştirmiyor.“

Ağırbaşlılıkla başımı salladım. „Sesin sana onur katıyor, Nuda. Dünyanın dertlerini bir çırpıda çözmüyor ama.“

„Biliyorum,“ dedi ve doğrudan gözlerimin içine baktı. „Bugün annemle yine telefonda konuştum. Durum hâlâ aynı ağırlıkta. Babam hasta, para kısıtlı ve kaygılar olduğu gibi duruyor.“

Eskiden olsa bu beni tamamen felç ederdi. Ağlardım ve hemen çalışmaya başlamak için okulu bırakmak isterdim.“

„Peki ya bugün?“

„Bugün acıyı hâlâ hissediyorum. Ama artık kim olduğumu biliyorum. Eğitimimi çöpe attığımda onlara bir faydam dokunmayacağını biliyorum. Derste sesimi kullanmak sadece bir başlangıçtı. Gerçek bir dayanak olabilmek için hayatımı sonuna kadar inşa etmek zorundayım.“

Bu muazzam içsel gelişim karşısında duyulanarak gülümse dim. „Bu çok derinlikli bir idrak.“

Takip eden haftalarda Nuda’nın yeni gücü gündelik hayatında kendini gösterdi. Ailesi için duyduğu kaygılar onu yakalamaya çalıştığı anda, artık sessiz bir çaresizliğe çekilmiyordu. İçini açıyordu. On yük olduğu duygusuna kapılmaksızın korkularını Tim ile konuşuyordu. Bayan Amend’in yanındaki işini titizlikle sürdürüyor ve okul için disiplinle ders çalışmaya devam ediyordu.

Tim bu süreçte onun yanındaydı. Düşüncelerinin ağır bir kalple memlekete kaydığını gördüğünde onu zorlamıyor, sadece dinliyordu. Nuda, kendini zayıf hissetmeksizin yardım kabul etmeyi öğrendi.

Rüzgârın soğuk bir şekilde mutfak camına kamçı gibi vurduğu bir akşam bana şöyle dedi:

„Alan... Eskiden güçlü olmanın, gözyaşı göstermemek ve her şeyi tek başına göğüslemek demek olduğunu sanırdım.“

„Peki bugün senin için ne anlam taşıyor?“

„Güçlü olmak; rüzgâr sert esse bile dik durabilmek demektir. Kendi gerçeğini söylemek, sorumluluk taşımak ve buna rağmen cesaretini kaybetmemek demektir.“

Gururla doldum ona bakarken. „Son aylarda sadece sesini bulmadın, Nuda. Sen içsel temelini harçla döktün.“

Usluca ve kararlı bir şekilde gülümsedi. „Gelecekte hâlâ korkuyorum. Ama artık atacağım adımları korku belirlemiyor.“

Daha sonra yola koyulup kapının Eşiğinde durakladığında, koridora doğru son bir kez geri baktı.

„Alan... Teşekkür ederim.“

„Bu kez ne için teşekkür ediyorsun bana, Nuda?“

„Bana hikayemin bir değeri olduğunu gösterdiğin için.“

Gülümsedim ona. „O değer her zaman vardı zaten. Sen sadece onu görünür kıldın.“

Bana sıcak, sarsılmaz derecede güçlü bir tebessüm armağan etti ve Frankfurt’un kış gecesine adım attı.

Ve ben arkada kaldım; mutlak bir kesinlikle biliyordum ki: Sınıftaki cesareti sayesinde büyümüştü; fakat bu soğuk haftalarda onun gücü, kalıcı olan bir şeye dönüşmüştü — gelecekte gelecek her şeye karşı sarsılmaz bir çapa.

15 – Yukarıdan Bakış

İnanılmaz bir yumuşaklık ve güçle sonbaharın ardından ilkbahar Frankfurt am Main’a geri döndü; ama bu kez sadece şehrin caddelerine ve cephelerine dokunmakla kalmayan, Nuda’nın kalbinin derinliklerine kadar ışık saçan yüce bir sıcaklıkla geldi. Parklardaki kestane ve ıhlamur ağaçları ilk, narin yeşillerini açıyor, caddeler gezintiye çıkan insanlarla doluyor ve ılık bahar havasında o belirgin yenilenme ve umut kokusu hissediliyordu. Pek çok insan için bu sadece yeni bir mevsimin başlangıcıydı. Nuda içinse bu bahar, anlam yüklü bir semboldü.

Artık nihayet ve kesin olarak buraya ait olduğunu gösteren parlak bir sembol.

Artık yetişkinliğin hemen eşiğindeydi. Lisede son derece azimli bir öğrenciydi. Tim’e derinden ve tarif edilemez bir mutlulukla âşıktı. Güçlenmişti. Sorumluluğunu gururla taşıyordu. Güçlü, gür ve bastırılmaz bir sese sahip genç bir kadındı artık.

Ve en sonunda kendine değer vermeyi ve kendi hayatını kutlamayı öğrenmiş biri olmuştu.

Yirmi yaş günü — tam erginliğin o dönüm noktası — giderek yaklaşıyordu. Pek çok genç yetişkin için takvimdeki bir sayıdan ibaret olan bu tarih, Nuda için bugüne kadarki hayatının bir özeti anlamı taşıyordu. Yirmi yıllık varoluş. Yirmi yıllık tükenmez mücadele. Yirmi yıllık en derin kayıplar. Yirmi yıllık sarsılmaz umut.

Bu anlamlı günü büyük bir çerçevede kutlamak istemiyordu. Görkemli bir parti, etrafında karmaşık bir insan kalabalığı arzulanıyordu. Bu anı yalnızca yeni hayatının en önemli iki insanıyla paylaşmak istiyordu: Benimle ve Tim ile.

O gün geldi çattı. Akşam güneşinin yüksek binaların görkemli silüeti ardında yavaşça battığı ve tüm finans merkezini sıcak, altın sarısı bir ışığa boğduğu muazzam, ılık bir bahar akşamı. Frankfurt o anda, çok özel bir şeyin gerçekleşmesini sabırla bekleyen büyüleyici bir dekor gibi görünüyordu.

Tim gelip Nuda'yı aldı ve kısa süre sonra ben de ikisine katıldım.

Main Tower'ın hemen önünde buluştuk — tüm metropolün üzerinde gururla ve haşmetle yükselen o devasa, modern gökdelenin altında. Binaların oluşturduğu kanyonları katbekat aşan ve insanlığa asla unutamayacağı bir dünya manzarası sunan bir mimari yapı.

„Şimdi en tepeye çıkıyoruz,“ diye müjdeledi Tim, yüzü ışıltılı.

Nuda şaşkınlıkla ona baktı. „Neden özellikle oraya peki?“

„Çünkü bu dünyanın gerçekte ne kadar sınırsız derecede büyük olduğunu kendi gözlerinle görmeni istiyorum.“

Zarifçe gülümsedi. „Ama ben dünyadan zaten o kadar çok şey gördüm ki.“

„Bu şekilde görmedin, Nuda. Güven bana.“

Binaya girdik ve yüksek hızlı asansöre adım attık. Ağırlıklı kapılar hafif bir fısıltıyla kapandı. Asansör yumuşakça harekete geçti. Dijital gösterge katları hızla tırmanıyordu: 10, 20, 30, 40, 50... Nuda huşu içinde neredeyse nefesini tutmuştu.

Tavan katında kapılar tekrar açıldığında, yerin neredeyse iki yüz metre üzerindeki açık, manzaraya hakim çatı platformuna çıktık.

Buradaki rüzgâr taze ve serin esiyordu ama kesinlikle dondurucu değildi. Hava kristal berraklığındaydı. Bütün Frankfurt şehri, altımızda sayısız ışıktan oluşan parıltılı bir deniz gibi serilmiş duruyordu. Caddedeki arabalar minik, süzülen noktalar gibi görünüyordu. Yoldan geçenler ise incecik gölgeler gibi. Geniş caddeler ve Main üzerindeki köprüler, kesişen, birbirine örülen ve sonra tekrar karanlıkta kaybolan ıslıl ıslıl damarlara benziyordu.

Nuda yavaşça ve derin bir saygıyla cam korkuluğa yaklaştı. Derinliklere doğru uzun uzun akşam gökyüzüne doğru baktı. Ufkun çok ötesine, düzlüklere doğru baktı.

„Alan...“, diye fısıldadı duygulanarak; rüzgâr saçlarını hafifçe dalgalandırıyordu. „Bu... Tarif edilemez derecede güzel.“

Korkuluğun yanında hemen onun yanı başında durdum. „Evet, Nuda. Öyle.“

„En çılgınca hayallerimde bile hayatımda böyle yüce bir şeyi görebileceğimi düşünmezdim.“

„Ama işte buradasın ve bunu görüyorsun.“

Mübarek bir tebessüm yayıldı yüzüne. „Sadece çok mutluyum.“

Tim diğer tarafına geçti. Sevgiyle ve narince kolunu onun omuzlarına attı. Nuda başını gayet doğal bir şekilde onun göğsüne yasladı.

„Son yıllarda o kadar akıl almaz bir şey başardın ki, Nuda,“ dedi usulca ama hayranlık dolu bir sesle.

„Biliyorum,“ diye yanıtladı, hiç sahtelik olmaksızın.

„Sen o kadar inanılmaz derecede güçlüsün ki.“

„Evet. Öyle oldum.“

„Sen tamamen özgürsün.“

Işıl ışıl gözlerle ona baktı. „Evet. Nihayet özgürüm.“

Şehrin çatısında orada uzun, unutulmaz bir süre kaldık. Sohbet ettik, tanıdık bir sessizliğe gömüldük, rüzgârın içinde birlikte güldük. Her birimize kendine has bir şekilde yuva olmuş o canlı şehre yukarıdan baktık.

Nuda’nın bakışları altımızdaki ışık zincirlerinin üzerinde gezindi. Bir zamanlar kaybolmuş bir halde yürüdüğü sokakları tanıdı. Yeni bir hayat kurmak için ilmik ilmik çabaladığı mahalleleri gördü. Sessizce ağladığı, içtenlikle güldüğü ve bir dişi aslan gibi mücadele ettiği yerleri seyretti.

„Alan...“, dedi aniden ve tamamen bana doğru döndü. „Teşekkür ederim.“

Gülümsedim ona. „Ne için teşekkür ediyorsun tam olarak bana, Nuda?“

„Sadece her şey için.“

„O kadar çok şey yapmadım ki ben.“

„Hayır. En çok şeyi sen yaptın.“

„Ne yaptım mesela?“

Bana baktı — öyle sıcaklık dolu, derin hislerle ve mutlak dürüstlikle dolu bir bakıştı ki, doğrudan kalbime dokundu.

„Sen beni daha ilk saniyeden itibaren gerçekten gördün.“

Boğazımı düğümleyen duygusallığı zorlukla yuttum. „Evet, Nuda. Öyle yaptım.“

„Beni hiçbir zaman anonim bir sorun olarak görmedin. Zavallı, kırılmış bir kız çocuğu olarak görmedin. Değersiz ve hiçbir şeyi olmayan biri olarak görmedin.“

„Hayır, asla.“

„Beni her zaman tam anlamıyla değerli bir insan olarak gördün.“

Tam bir inançla başımı salladım. „Çünkü sen daha en başından beri tam olarak öyleydin.“

Derinden duygulanarak gülümsedi. „Teşekkür ederim, Alan.“

Daha sonra tekrar aşağı indiğimizde ve kulesinin dibinden ayrıldığımızda, şehir merkezinin gece sokaklarında birlikte yürüdük. Metropol hayatla dolup taşıyordu. Bar önlerinde insanlar gülüşüyor, arabalar geçip gidiyor, vitrinler rengârenk ışıltıyordu.

Nuda, Tim ile benim ortamımızda yürüyordu. Her zamankinden daha büyük görünüyordu. Fiziksel yapısıyla değil — aksine içsel, sarsılmaz onuruyla.

Hayata nihayet tam anlamıyla kök salmış bir kadın gibi görünüyordu. Kim olduğunu çok net bilen biri gibi. Yolunun kendisini nereye götüreceğini derin bir güvenle bilen biri gibi.

Ayrılık anı geldiğinde beni sıkıca kucakladı. Kısa, yüzeysel bir sarılma değildi bu; aksine derin, sıcak ve sonsuz bir minnetle taşınan bir jestti.

„Alan... Sen benim en iyi arkadaşımsın.“

„Evet, Nuda. Öyleyim.“

„Ve hayatımın geri kalanı boyunca da öyle kalacaksın.“

„Evet. Kesinlikle.“

Bana huzur dolu, muazzam güzellikte bir tebessüm armağan etti. „Bu, dünyadaki en güzel duygu.“

Sonra arkasını döndü ve yürüyüp gitti. Tim'in elini tutarak. Kendi tükenmez cesareti, gözyaşları ve emeğiyle inşa ettiği kendi bağımsız hayatına doğru. Bundan böyle kendi omuzlarında gururla taşıyacağı bir geleceğe doğru.

Ve ben yol kenarında kaldım — yalnız değil, üzgün değil; aksine derin, tatmin edici bir berraklıkla dolup taşarak.

Bir kaderin enkazından bir insanın nasıl doğduğuna tanıklık etme şerefine erdim. Bir insanın nasıl mücadele ettiğine. Bir insanın nasıl yaşamaya başladığına.

Ve o anda mutlak bir kesinlikle biliyordum ki: O, durmaksızın yoluna devam edecek. Büyümeye devam edecek. Hayatı tüm hücreleriyle sevecek.

16 – Karar Anı

Yaz nihayet uçup gitti ve sonbahar Frankfurt am Main'a geri döndü — ama bu kez berrak, neredeyse keskin bir nüfuz edicilikle. Hava hissedilir derecede soğudu, ağaçların yaprakları caddeleri sıcak kırmızı tonlardan oluşan bir denize dönüştürdü ve usulca yere düştü. Metropolün üzerine, yalnızca bu mevsimin ortaya çıkardığı o çok özel temel ton çöktü — dolambaçsız bir şekilde duyuran bir ton: Hayat için köklü kararlar alma zamanı geldi.

Nuda için bu sonbahar, öncekilerin hepsinden bambaşka hissettiriyordu. Çaresizliğin ağırlığını taşımıyordu. Yasın karanlığına bürünmemişti. Kesinlikle felç edici bir korkuyla dolu değildi.

Aksine derin, varoluşsal sorularla doluydu.

Ancak bir insan tam anlamıyla yetişkin olduğunda zihninde fizilenen sorularla.

Artık yirmi yaşındaydı. Lise bitirme sınavlarının hemen öncesinde, kararlı bir öğrenciydi. Tim'e derinden ve içtenlikle âşıktı. Güçlenmişti. Sevdiklerinin kaygısını sorumlulukla taşıyordu. Özgün ve ayırt edici bir sese sahip genç bir kadındı. Kendine somut bir gelecek kazanmıştı.

Ve varlığının her zerresiyle hissetmeye başlıyordu ki; kendi hayatı, geçmişinin karanlık gölgelerinde tanıdığı her şeyden sonsuz derecede daha büyüktü.

Bir akşam yine benim mutfakta otururken, sessiz, adeta yüce bir atmosfer hâkimdi. Ders kitapları önünde düzgünce açık duruyordu; ama sayfalara hiç dikkat etmiyordu. Bunun yerine, düşüncelere dalmış bir halde, yavaşça soğuyan çay fincanının üzerindeki buhar bulutlarına dikmişti gözlerini.

„Alan...“, diye başladı tamamen sakin, metanetli bir sesle. „Bugün öğleden sonra Tim ile çok uzun bir konuşma yaptım.“

Dikkatle ona baktım. „Peki ne hakkında konuştunuz?“

„Bana, lise sınavlarından sonra ortak bir ev arayıp birlikte eve taşınmak isteyip istemediğimi sordu.“

Bir an için sustum. Şaşkınlıktan ya da şoktan değil — aksine bu hayati kararın ağırlığına duyduğum derin saygıdan.

„Peki ona ne yanıt verdin, Nuda?“

Doğrudan bana baktı. „Doğrusunu söylemek gerekirse henüz bilmiyorum.“

Ağırbaşlılıkla başımı salladım. „Bu çok dürüst bir yanıt.“

„Onu tüm kalbimle seviyorum,“ dedi usulca ve düşünceli bir şekilde. „Ama içimde derinlerde garip bir korku hissediyorum.“

„Tam olarak neyden korkuyorsun?“

Derin ve ağır bir nefes aldı.

„Korkuyorum... Bu yolda kendimi kaybetmekten.“

Mutfak masasından yavaşça kalktı, pencereye doğru yürüdü ve ıslak yüzeyinde sokak lambalarının ışığının yansıdığı gece so-kağına baktı.

„Alan... Bugüne kadarki hayatımın neredeyse tamamını sırf hayatta kalmak için çabalayarak geçirdim. Aslında bağımsız bir hayatın nasıl yaşanacağını hiç gerçekten öğrenemedim ki.“

Sıcak bir şekilde ona baktım. „İşte tam da bunu öğreniyorsun her geçen gün zaten.“

„Evet, doğru. Ama şimdi hemen Tim ile eve taşınırsam... Bu devasa bir adım olur. Bütün varlığımı kökten değiştiren bir adım.“

„Bu inkâr edilemez.“

„Ve ben içsel olarak buna hazır olup olmadığımı duru bir şekilde bilmiyorum.“

Ben de ayağa kalktım, pencereye doğru yürüdüm ve elimi sakince onun omzuna koydum.

„Nuda... Hiçbir insan bir sonraki büyük adım için hazır olup olmadığını önceden kesin olarak bilemez. İnsan ancak o adımı gerçekten atmaya cesaret ettiği anda hazır olur.“

Döndü ve derinlemesine bana baktı. „Ya sen, Alan?“

„Ne demek istiyorsun bununla?“

„Sen beni bırakmaya hazır mısın peki?“

Yükselen duygusallığı zorlukla yuttum. Acıdan ya da kaybetme korkusundan değil — aksine tam da bu anın ortak yolculuğumuzun doğal ve muazzam güzellikteki hedefi olduğunu derinlemesine bilmenin verdiği huzurla.

„Evet, Nuda,“ dedim usulca ama sarsılmaz bir sesle. „Tamamen hazırım.“

Uzun uzun bana baktı ve gözlerinde sonsuz bir zarafet vardı. „Sen benim için gerçek bir yuva oldun, Alan.“

„Ve ben senin için tam da bu yuva olarak kalacağım. Sonsuza kadar.“

„Evden taşındığımda ve kendi yoluma gittiğimde bile mi?“

„Evet, koşulsuzca.“

Yumuşak, mutlu bir tebessüm yüzünü aydınlattı. „Bunu bilmek muazzam güzel.“

Takip eden günlerde derin bir düşüncelilik içindeydi. Ne üzgün ne de kararsız; aksine sakin, içsel bir inzivayla şekillenmiş bir edayla.

Tim ile dürüstçe fikir alışverişinde bulundu. Öğretmenlerinden tavsiyeler aldı. Memleketteki annesiyle uzun telefon konuşmaları yaptı. Benimle bol bol konuştu.

Ve yavaş yavaş, santim santim, içinde sağlam bir kesinlik şekillendi — artık korkudan ya da yön kaybından değil, aksine mutlak bir öz farkındalık ve berraklıktan doğan bir karar.

Bir akşam yine yanımdayken, gözlerimin içine kararlılıkla baktı ve şöyle dedi:

„Alan... Nihai kararımı verdim.“

Ona baktım. „Peki kararın nedir?“

„Liseyi bitirdikten sonra hemen Tim ile eve taşınmayacağım.“

Onaylayarak başımı salladım. „Akıllıca bir karar.“

„İlk olarak tüm gücümle lise sınavlarıma odaklanacağım.“

„Çok iyi, Nuda.“

„Sonrasında kendime bir iş bulup çalışacağım.“

„Evet.“

„Kendi paramı biriktireceğim.“

„Bu çok mantıklı.“

„Memleketteki aileme destek olmaya devam edeceğim.“

„Bunu zaten takdire şayan bir şekilde yapıyorsun.“

Etkileyici bir şekilde bana baktı. „Ve hepsinden önemlisi, ilk önce birine tutunmaksızın tek başıma aslında kim olduğumu keşfedeceğim.“

Duygulanarak gülümsedim. „Bu belki de her şeyden en önemlisi.“

„Sadece Tim’in kız arkadaşı olarak tanımlanmak istemiyorum. Sadece çalışkan bir öğrenci olmak istemiyorum. Kesinlikle artık sadece eski bir mülteci olarak görülmek istemiyorum. Ve ben sadece ailesine kol kanat geren bir kız çocuktan ibaret değilim.“

„Ne olmak istiyorsun tam olarak?“

Derin bir nefes aldı, dikleşti ve gururla şöyle dedi:

„Sadece Nuda olmak istiyorum.“

Tam bir inançla başımı salladım ona. „Zaten tam olarak osun sen.“

„Evet. Ama ben şimdi bu Nuda’yı tüm yönleriyle tanımak ve anlamak istiyorum.“

Mutfak masama tekrar oturdu, dürüstçe gözlerimin içine baktı ve şöyle dedi:

„Alan... Bugün hayatımda ilk kez gerçekte ne kadar inanılmaz derecede güçlü olduğumu anladım.“

„Sen her zaman öyleydin, Nuda.“

„Tamamen özgür olduğumu idrak ettim.“

„Evet, öylesin.“

„Kendi hayat yolumu seçme hakkına sadece ve sadece kendimin sahip olduğunu anladım.“

„Aynen öyle.“

Güven dolu bir tebessümle gülümsedi. „Ve ben şimdi tam olarak bu yolu seçiyorum.“

Ona baktım ve içimde derin bir saygı duygusu yayıldı. O artık bir zamanlar süpermarketin önünde çaresizce karşılaştığım o korkmuş, kırılmış kız çocuğu değildi çoktan. Gelecek korkusu taşıyan o utangaç öğrenci değildi. Kendi hayatta kalışından utanan o genç değildi kesinlikle.

O; kaderini bundan böyle kendi elleriyle şekillendiren olgun, gururlu ve bağımsız genç bir kadına dönüşmüştü.

Daha sonra eve gitmek üzere yola koyulduğunda, her zamanki gibi kapının eşiğinde son bir an durakladı.

„Alan... Sana her zaman geri döneceğim.“

„Biliyorum, Nuda.“

„Günün birinde kendi evime taşınısam bile.“

„Evet, bunu biliyorum.“

„Tam anlamıyla yetişkin bir kadın olduğumda bile.“

„Kesinlikle.“

„Çoktan tamamen kendi hayatımı yaşıyor olsam bile.“

„Her zaman.“

Gülümsedi bana. „Sen benim en iyi arkadaşımın.“

„Ve sen de benim en iyi arkadaşımın.“

Kararlılıkla başını salladı. „Bu sonsuza kadar böyle kalacak.“

Sonra Frankfurt gecesine adım attı. Adımları sağlam ve sarsılmazdı. Bakışları net bir şekilde geleceğe dikilmişti. Kalbi güçlü ve özgürce çarpıyordu.

Ve ruhumun en derinliklerinden biliyordum ki: O, hayatın kendisi için hazırladığı her şeye hazırdı.

EPILOG – Yollar Kaldığında

Nuda'nın hayatı nihayet ve kaçınılmaz bir şekilde bambaşka bir yöne akmadan önce, şimdilik son kez kapımı çaldığında akşam kadifemsi, ılık bir sıcaklıkla doluydu. Güneş Frankfurt am Main'in çatıları üzerinde çoktan alçalmıştı ve sokaklar, o muazzam anda sanki alışlagelmiş telaşlı ritimlerini yavaşlatmaya karar vermiş gibiydi. Büyük şehrin gürültülü ve koşturmaca içinde görünmediği, aksine sessiz ve düşünceli durduğu o nadir akşamlardan biriydi — adeta huşu içinde dinliyormuşçasına.

Kapıyı açtım. Yıllar içinde tanıdığım ve değer verdiğim haliyle tam karşımda duruyordu: Sakin, berrak, bakışlarında gençlik tazeliği ile derin bir yetişkin olgunluğunu aynı anda yansıtan bir edayla. Fakat tüm varlığındaki bir şey kökten değişmişti artık.

Yüzünün hatları değil. Sade kıyafetleri değil. Sesinin o tanıdık tınısı değil.

Orada duruş biçimiydi değişen. Dik, kök salmış, onur dolu — uzun ve fırtınalı bir yolculuğun ardından nihayet tamamen kendi özüne ulaşmış bir insan gibi.

Sanki çok doğal bir şeymiş gibi içeri girdi ve zaman içinde yüzlerce kez yaptığı gibi mutfak masama oturdu. Fakat bu kez önüne ders kitaplarını sermedi. Çay almadı. Hemen konuşmaya başlamadı.

Sadece bana baktı.

„Alan...“, diye başladı en sonunda ve sesinde derin, kadife yumuşaklığında bir huzur vardı. „Bugün sana çok özel bir şey söylemek istedim.“

Sakin bir şekilde ona doğru başımı salladım. „Söyle bana, Nuda.“

Derin bir nefes aldı. Kararsızlıktan ya da korkudan değil — aksine bu anın tarihi öneminin bilincinde olarak.

„Bugün süresiz oturum iznimi aldım.“

Derinlemesine gözlerinin içine baktım. „Nihai olanı mı?“

Yavaşça başını salladı ve gözlerinde tarif edilemez bir ışıltı belirdi. „Evet. Sonsuza kadar burada kalabilirim. Çalışabilirim. Okuyabilirim. Özgür bir hayat sürebilirim.“

Tüm kalbimle gülümsedim. „Bu beni kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla mutlu etti.“

„Beni de Alan. Tüm kalbimle.“

Bakışlarını kısa bir an ellerine indirdi. „Bunu bu kadar yıl bekledim. Bunca zaman umut ettim. Bunun için sonsuz derecede sert bir mücadele verdim.“

„Kendi gücünle başardın bunu, Nuda.“

„Evet. Başardım.“

Gururla başını kaldırdı. „Nihayet özgürüm.“

Uzun bir süre tamamen sessizce yan yana oturduk. Mahcubiyetten kaynaklanan boğucu bir sessizlik değil — aksine tatmin olmuşluğun derin, huzur dolu sessizliği.

Sonra sessizliği usulca bozdu:

„Alan... Liseyi bitirir bitirmez hemen üniversiteye başlayacağım.“

„Ne okumak istiyorsun?“

„Sosyal Hizmetler.“

Yavaşça, adeta rahatlamışçasına başımı salladım. „Bu senin karakterine tamamen uyuyor. Sosyal Hizmetler ile bireysel olarak insanlara doğrudan yardım edebilirsin. Fakat Siyaset Bilimi okunduğunda, bütün sistemleri değiştirecek ve yapısal sorunların üzerine gidecek bilgi edinilir. Siyasi reformlar yoksullukla kökten mücadele edebilir. Sosyal hizmet bireysel düzeyde etkili olur, siyaset bilimi ise toplumsal düzeyde — her ikisi de önemlidir ama farklı katmanları değiştirir.“

Dikkatle dinliyordu; daha kısık bir sesle devam ettim: „Biz burada sana yardım eden bir sosyal devlette yaşıyoruz. Kürdistan ise aksine kaynaklar açısından zengin bir ülke ve tam da bu yüzden işgal ediliyor. Sömürgeci güçler bu toprağı yağmaladığı sürece, Kürdler kendi zengin ülkelerinde yoksulluk içinde yaşayacaklar. Sanırım ağabeylerinin değiştirmek istediğı şey de tam olarak buydu.“

Nuda bakışlarını kısa bir an yere indirdi, sonra tekrar berrak ve kararlı bir şekilde kaldırdı.

„Tüm gücümle başka insanlara yardım etmek istiyorum. Tıpkı zamanında senin bana yardım ettiğin gibi.“

Mahcubiyetle gülümsedim. „Ben sadece senin yoluna küçük bir parça eşlik ettim.“

„Hayır, Alan.“ Ses tonu sakın ama sağladı. „Sen o zamanlar beni gerçekten gördün.“

Boğazımın düğümlendiğini hissettim. „Evet, Nuda.“

„Bana hiçbir zaman bürokratik bir sorun muamelesi yapmadın. Bir yük gibi bakmadın. İsimsiz bir yabancı gibi davranmadın.“

„Hayır,“ dedim usulca. „Asla.“

„Bana daha ilk saniyeden itibaren tam anlamıyla değerli bir insanmışım gibi davrandın.“

Başımı salladım ona. „Çünkü sen daha en başından beri tam olarak öyleydin.“

Derinden duygulanarak gülümsedim. „Her şey için teşekkür ederim sana.“

Ayağa kalktı, yavaş adımlarla pencereye yürüdü ve yıllar içinde kendisine yuva olan ve onu büyüten şehrin silüetine doğru baktı.

„Alan... Bugün nihayet net bir şekilde anladım ki, ben artık o zamanlar süpermarketin önünde kaybolmuş bir halde oturan utangaç kız çocuğu değilim çoktan.“

„Hayır, çoktan o değilsin artık.“

„Ben artık her günden korkan o sinmiş öğrenci değilim.“

„Hayır.“

„Ben artık kendini suçluluk duygularıyla kemiren o genç kız değilim.“

„Hayır, kesinlikle değilsin.“

Yavaşça bana doğru döndü; bedeni dik ve gurur doluydu.

„Ben yetişkin bir kadınıam.“

Gururla başımı salladım. „Evet, öylesin.“

„Ben Nuda’yım.“

„Evet.“

„Ve sonsuza kadar Nuda kalacağım.“

Sıcak bir şekilde gülümsedim. „Ve böylesi çok güzel zaten.“

Masaya geri döndü, tekrar yanıma oturdu ve sağlam bir sesle şöyle dedi:

„Alan... Ben hiçbir zaman tamamen gitmeyeceğim.“

Şaşkınlıkla ona baktım. „Nasıl yani?“

„Kendi hayatımı kuracağım. Okuyacağım. Çalışacağım. Tim’i tüm kalbimle seveceğim. Memleketteki aileme destek olmaya devam edeceğim. Dünyayı gezeceğim. Büyüyeceğim.“

„Evet, tam olarak bunları yapacaksın.“

„Ama sana her zaman geri döneceğim.“

Duygulanmamı bastırmaya çalıştım. „Bu beni büyük bir sevinçle dolduruyor.“

„Sen benim en iyi arkadaşımsın.“

„Ve sen de benim en iyi arkadaşımsın.“

İşıl işıl gülümsedi. „Bu sonsuza kadar böyle kalacak.“

Daha sonra ayrılma vakti geldiğinde, her zamanki gibi kapının eşiğinde son bir an durakladı. Koridor tamamen sessizdi. Dışarıda şehir dinleniyordu. Bahar akşamı hoş bir şekilde ılıktı.

Bana baktı — artık yardım arayan bir kız çocuğu gibi değil; kim olduğunu ve nereye ait olduğunu çok net bilen güçlü, bağımsız bir kadın gibi.

„Alan... Teşekkür ederim sana.“

„Ne için teşekkür ediyorsun bana, Nuda?“

„Hayatımın bu harika başlangıcı için.“

Gülümsedim ona. „Her zaman, seve seve Nuda.“

Usluca başını salladı. „Şimdi kendi yoluma gidiyorum.“

„Evet. Gururla yürü o yolda.“

„Ama geri geleceğim.“

„Biliyorum Nuda. Biliyorum.“

Bana küçük, inanılmaz derecede sıcak ve sarsılmaz derecede güçlü bir tebessüm armağan etti.

Sonra arkasını döndü ve gitti.

Kapının eşiğinde kalakaldım ve arkasından sessizce kapanan kapının ahşabına baktım; mutlak bir kesinlikle biliyordum ki:

Bu bir son değildi. Klasik anlamda bir veda bile değildi. Yüce bir geçişti bu.

Koruyarak ortak olduğum bir hayattan, bundan böyle kendi omuzlarında gururla, özgürce ve dik bir şekilde taşıyacağı bir hayata geçiş.

Büyük bir hayat. Aydınlık ve umut dolu ışıldayan bir hayat. Durmaksızın akan bir hayat.

Ve o sessiz anda anladım ki:

Bazen bu dünyada bir insana verilebilecek en büyük armağan, amansız bir kurtarma çabası değil — bir alandır. Bir ruhun büyüyebileceği bir alan. Bir insanın gerçekten yaşamayı öğrendiği bir alan. Birinin kalmak zorunda olmadan, kendi özgür iradesiyle kaldığı bir alan.

Nuda bu alanı bulmuştu. Ve ben bunu ona armağan etmiştim.

Bu sadece gerçek başlangıç. Son değil.

©ALAN LEZAN ... 17.10.2026

Sığınma (Asylum) Sözcüğünün Anlamı

Sığınma (Asylum) kavramı eski Yunancadaki „ásyron“ sözcüğüne dayanır ve dokunulmazlığı olan bir yer — bir sığınak alanı anlamına gelir. Latince „asylum“ aracılığıyla pek çok dile geçmiş olan bu sözcük, bugün her yerde korumayı, güvenliği ve yeni bir hayat umudunu simgelemektedir.